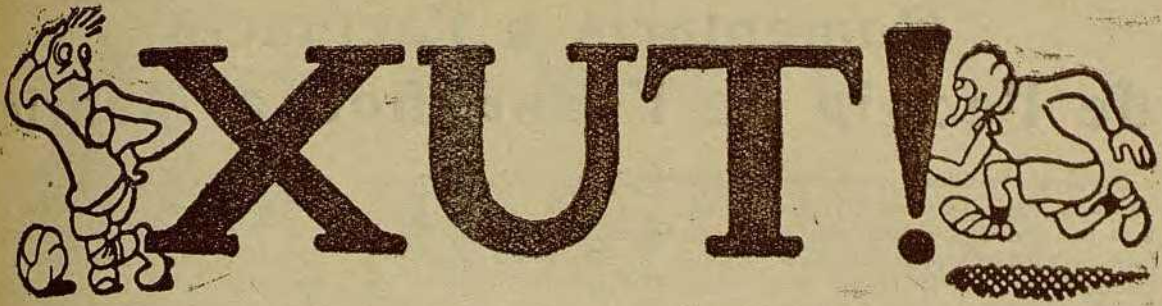

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY VI — NUM. 256
BARCELONA, 27 DE SETEMBRE DE 1927

APARTAT DE CORREUS 924
TELÈFON 3569 7

EL GENI D'EN PLATKO

- Què fa?
— M'entreno per reptar en Tunney. El meu esdevenidor és a la boxa.

Comentaris a l'actuació de l'equip de l'«Español» a Madrid

Degut a l'excel·lent servei d'informació exclusiu del XUT i únic en el món, ens permetem el luxe de publicar aquesta informació amb deu dies de retard. Esperem que els llegidors es faran càrrec de l'esforç que això representa i ens tindran presents en les seves oracions.

CARTA OBERTA

L'equip de l'«Español» d'enguany farà tronar i ploure. Això ho dic jo, que sóc soci del «Barcelona» de cor, i ho puc demostrar dient que malgrat residir a Madrid des de fa tres anys, segueixo pagant religiosament la quota anual, l'import de la qual envio per gir postal. Recordeu que l'any passat, a les acaballes del campionat, l'«Español» ens va fer córrer a tots, i que jugant contra el «Barcelona», va assolir un parell de resultats ben arrodonits.

L'altre dia, a l'Estadi Metropolita de Madrid, vaig poder comprovar pels meus propis ulls la veritable valua de l'equip blanc-blau. Mai, com avui, no havia estat te-

mible l'equip que comanda en Zamora.

Començant pel capità-estrella de l'equip, dec dir-vos que segueix en forma brillantíssima, com ho demostra la mitja dotzena de jugades magistrals que va efectuar. Es llençava als peus dels davanters de l'«Atlético» amb una temeritat que feia posar els cabells de punta i en tot moment donava la sensació de seguretat i serenitat que deu posseir un porter de la seva nomenada.

Quedem, doncs, que en Zamora no ha baixat de forma.

La parella Portas-Saprisa segueix com l'any passat. Són difícils de passar i posseeixen una valentia sense límits.

De la línia de mitjos va sobresortir la tasca d'en Soler. Aquest minyó l'any vinent el «Barcelona» l'haurà d'anar a cercar barret en mà i donar-li el que demani.

En Trabal i en Caicedo encara tenen facultats i amb en Soler formen una línia prou completa.

Haurien d'haver vist en Ventolrà quina jugada va fer. Va arregar una passada de l'Oramas i en trobar-se desmarcat, apretà a

córrer internant-se a una velocitat que feia feresa. L'Otaso l'emportava a tot gas amb intenció de barrar-li el pas, però en Ventolrà sabé enganyar-lo i a tres metres de la porta va afusellar en Martínez, que no tingué temps ni d'acallar «Jesús».

Ara vull parlar-vos de l'Estrada, al qual la majoria no coneixen. Aquest davanter-centre, vingut de Sant Feliu de Guíxols, té un xoc col·locat que és una meravella. No xuta molt fort, però té un toc de pilota que tament sembla que li recull i la dispositi allà on més li convé. El tercer gol que va aconseguir l'«Español» fou obra d'aquest jugador producte d'un xut alt i bombejat, que s'entafurà per un angle fregant el pal i el travessar tament com si hagués pres la mida.

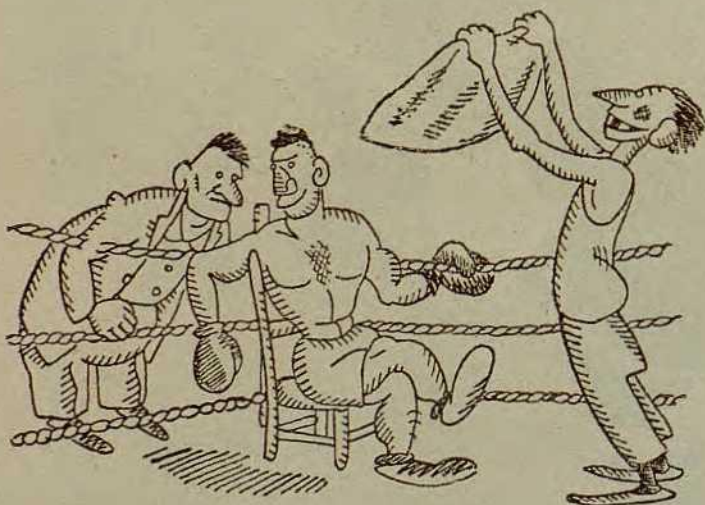
En Coma, sense anar tan ben pentinat com en Yurrita, va complir en el seu lloc d'extrem i ocasionà infinitat de moments de gran perill.

En Padron i l'Oramas no brillaren amb la intensitat que jo m'havia imaginat, però em semblaren perillosos de debò.

Pel que us he explicat, ja podeu comprendre que l'«Español» forma un conjunt excel·lent i que és l'equip que enguany està còlidat a donar disgustos.

Prepareu-vos, que hi haurà bule-

Amb aquest fragment de carta, els nostres llegidors es poden fer perfectament càrrec de la impressió que va causar l'equip de l'«Español». L'autor ens prega que respectem l'incògnit i afeix que si ho fem així, serà el nostre corresponsal a Madrid mentre els seus quefers el retinguin allí. Serem discrets. Estem disposats a tenir una «red» de corresponsals tan estensa com «La Noche» i no parem encara que se n'hagi de sentir la nostra modèstia.

—Tu contra'l de dreta i no tinguís por.
—Es que sóc esquerrà.
—Aleshores, clava-li una cossa al ventre.

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Arlbau, 55 - Telèfon 5031. A

ELS FEDERATIUS DE L'AVENIR :: :: :: ::

Amb la supressió de les dietes, hom podrà formar-se un criteri exacte de quins són els federatius que han anat a la casa de les injustícies i de les mandangues, per fer-se una torreta a Sant Gervasi, o, contràriament, quins són els que hi han anat guiats pels seus anhels d'exhibicionisme, però amb la més *amateur* de les intencions.

Es clar que si la supressió és acordada, no hi haurà cap home de la cucurulla que marxi fent petar la porta. En aquest món, fins els federatius, que no es priven de res, saben dissimular. Però ens hi juguem la freixura que l'afany d'anar a amidar camps, de delegacions, etc., minvarà d'una faiso

potser excessiva i tots tindran ocupacions particulars, tasques agabelladores... que els privaran de moure's de caseta *gratis et amore*.

I quan fineixi el present exercici, tots tindran una raó o altra per deixar el càrrec, i com que haurà corregut la veu que a la Federació més s'hi perd que no s'hi guanya, s'acabaran els aspirants davant la perspectiva d'arruïnar-se.

Sols els potentats, de la categoria d'en Plantada i d'en Sunyol, podran disfrutar de càrrecs a la Federació, i qui sap si amb el temps, davant l'afluència d'aspirants amb pàfies, es subhastaran i es donaran als millors postors.

Ja ho hem insinuat i ara ho afirmem rodonament: a la Federació sols hi podran anar els rics. Pels

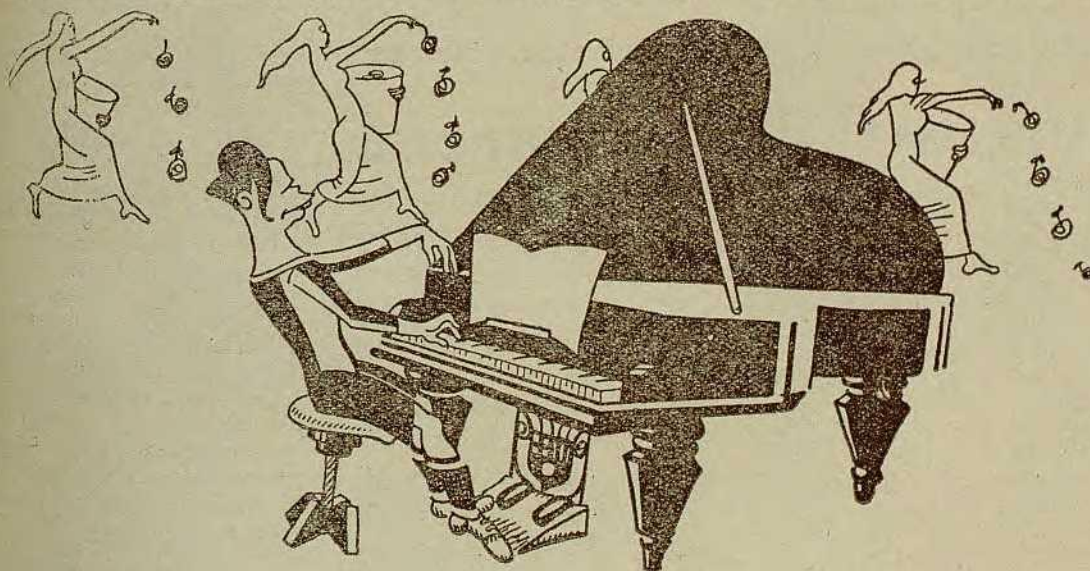
pelats que vulguin tenir alguna representació dins l'organització federativa, hi haurà els Comitès Provincials i les sots-delegacions.

UNA PROTESTA FEDERATIVA

No cal alarmar-se! No es tracta de si en Zamora té duplicitat de llicències, de si en Sami es retira, o de si en Sancho ha esdevingut un jugador ràpid; res d'això, res de sensacionalisme.

La protesta dels federatius és referent a la classificació feta dels dinosaurs de la cucurulla.

Consideren que el no incloure-hi l'Abril és una parcialitat evident. Nosaltres, que amb totes les coses som més imparcials que un àrbitre, ne tenim cap inconvenient a com-

LA CANÇO D'EN SAMI

El día que me lesione
y tenga que descansar,
el «Barça» de mis amores,
pobre, tendrá que plegar.

plaire'ls i establir la següent classificació:

Dinosauris: Sunyol, Salvà, Vidal, Vila, Guixà i Abril.

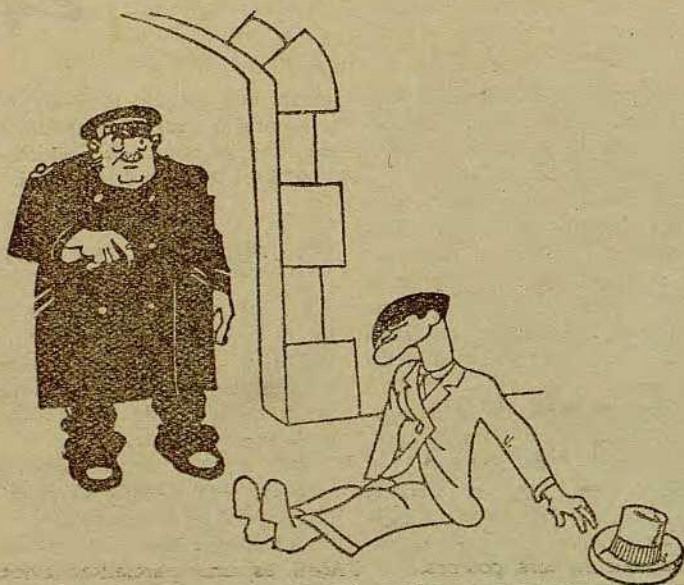
Ara, que amb la supressió de les dietes, hom creu que aquesta categoria disminuirà dintre de poc: les paperes comencen a fer-se fo-

nedisses, mentre les panxes inicien un sensible retrocés.

I serà una llàstima, perquè una Federació d'homes magres no imposa tant com l'actual.

Una bona panxa sempre és decorativa i solemnia!

IRÒNIC

EL DEFECTE D'EN SASTRE

—Què fa? Si vol li treuré una cadira.

—Oh, no hi puc fer més; encara no veig una porteria, ja sóc de cul a terra.

Furgant de tot arreu

VINDRA EL «RED STAR»,
DE PARIS? :: :: :: ::

A títol de rumor acollim aquesta notícia. És possible que vingui el «Red Star», de París, per jugar contra uns quants equips catalans. Això ho hem sabut per mitjà d'un jove que ha anat a París, i que ha rebut l'encàrrec de gestionar de part d'un equip de fora de Barcelona que l'any passat aconseguí el segon lloc del grup «B».

Sembla, però, que no és aquest el principal club que vol jugar amb l'equip esmentat. És possible que jugui amb un equip molt ben classificat al campionat de Catalunya del grup «A» de l'any passat.

El que és més d'estranyar és que un club que manté més de dos

cents elements esportius no enviï emissaris particulars a gestionar aquests assumptes, i aprofiti un desplaçament d'un altre club.

I amb les ganes de viatjar que corren a la catedral del futbol!

ELS CARAMELS DELS
FEDERATIUS :: :: :: ::

Els volem explicar un cas que ha estat conseqüència de la decisió de suprimir els caramels a la Federació a l'hora de reunir-se els elements que la componen.

Ja és del domini públic que els federatius són gent ben acostumada i que quan agafen un costum és força difícil fer-los-en desfer.

Això mateix va passar amb el

cas dels caramels que els anem a explicar. Un il·lustre federatiu els trobava de menys. Estava convençut que eren la gràcia de tota la seva vibrant oratòria, i no estava per perdre assumptes per culpa d'una insignificància tan petita. Així és que decidí cercar caramels, encara que fos pagant-los del seu pecuni particular.

I tal dit, tal fet. Se n'anà cap a ca l'adroguer amb l'intent d'adquirir-ne. Però, en preguntar el preu i veure que dels que acostumaven a remugar els federatius en comptaven un *pico* va haver de fer el cor fort i apuntalar-se per tal de no caure.

Però la intenció ja hi era, i com que s'havia fet paga de menjar caramels de totes passades, es dirigí al dependent i li digué: «Me'n donarà deu cèntims dels que en donguin més.»

EL «MATCH» CASTELLA-CATALUNYA ::

Ens hem enterat igual que tothom que es prepara un gran *match* entre catalans i castellans. Sembla que n'hi haurà per llogar-hi cadires.

Els nostres representants, estem segurs que guanyaran. S'ha fet una selecció que és indiscutiblement el millor que corre.

Aquesta vegada la selecció ha estat feta de manera que tothom quedi content. Hi ha una variació d'equipers de la majoria de clubs del grup «A».

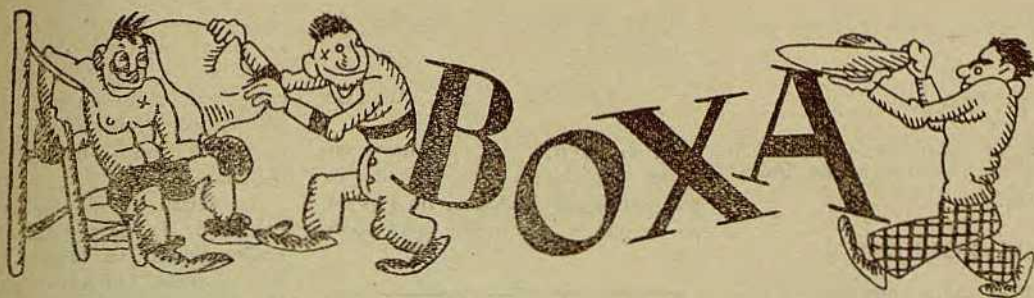
A la porta, en Zamora, de l'Espanol. Del «Barça», en Sami, en Piera i en Sagi. Del «Sans», en Gallard. Del «Sabadell», en Martí. De l'«Europa», en Serra, en Pelaó, en Martínez i en Maurici. I del «Terrassa», en Massagué.

No creiem que com a selecció catalana sigui el millor que es pugui fer. Ara, que si s'ha fet per a contentar a tothom, ja és una altra cosa.

No podem menys que felicitar els federatius pel seu excel·lent cop d'ull i maquiavelisme que han demostrat en aquest cas.

VADE-MUETON

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL : Sta. Anna, 21

El "match" Dempsey-Tunney acaba amb la victòria del darrer

(Informació telegràfica, recadero-gràfica i kamalicògrafa del nostre corresponsal a Nova York, senyor Francesc Anglès i Alemany.)

ESPECTACIONS

Chicago, 22. — Hace quince días que hay expectación. Gran expectación. Reina gran expectación hace más de quince días. La expectación es insostenible.

ESTRELLA TAYLOR SE MUESTRA CONFIADA

Chicago, 22. — Estrella Taylor, la esposa de Dempsey, al ser visi-

Dempsey i su esposa Estrella Taylor. Curiosa fotografia obtenida en un momento de lucidez por nuestro corresponsal en Pueblo Seco, señor Valgamdeu.

tada en su casa de Mastic House por los periodistas, ha dicho que estaba tranquila y que su esposo le merecía toda su confianza. Se ha dejado retratar sin oponer resistencia. Aun reina gran expectación.

¿SE SUSPENDERÁ EL «MATCH»? ::

Chicago, 22. — Un zapatero de portal llamado Stukes, ha presentado una denuncia contra Tunney, alegando que éste le adeuda el importe de unas medias suelas. Tunney se niega pagarlas porque encuentra exagerado el precio de 3'45. Hay expectación por ver en qué parará la denuncia.

LO QUE DICE TUNNEY

Chicago, 22. — Tunney en unas declaraciones ha dicho que Dempsey no pasará del tercer round.

LO QUE DICE DEMPSEY

Chicago, 22. — Dempsey en unas declaraciones ha dicho que Tunney no pasará del tercer round.

LO QU DICE EL ARBITRO :: ::

Chicago, 22. — El árbitro confía en que él pasará del tercer round.

EL PRECIO DE UNA LOCALIDAD :: ::

Chicago, 22. — La localidad más cara (una silla que está situada al lado de la palangana) la ha comprado el carpintero que fabricó los bancos del Ample Streets. El citado banquero ha pagado 3,500 dólares en efectivo y se ha comprometido a pagar el resto a plazos de 1'60 cada semana.

PRELIMINARES

Chicago, 22. — Cinco minutos antes de comenzar no era aún la hora anunciada. Reina gran obscuridad debido a ser las once de la noche. No obstante, con motivo de haberse inventado la electricidad en el «ring», hay la iluminación suficiente. Los dos boxeadores, al subir al «ring», han levantado una pierna. Las cuerdas del «ring» son de esparto. Reina el máximo de expectación.

LAS ULTIMAS DECLARACIONES DEL CAMPEON

Chicago, 22. — Tunney se muestra confiado y dice que ganará.

LAS ULTIMAS DECLARACIONES DEL «CHALLENGER» ::

Chicago, 22. — Dempsey asegura

Bill Stukes, zapatero de portal de Chicago, que ha presentado una denuncia contra Tunney, porque éste se niega a abonarle el importe de unas medias suelas. Se teme que a causa de esta denuncia el combate sea suspendido.

que ganará y se muestra confiado.

LA ESPECTACION

Chicago, 22.—En los últimos instantes la expectación és indescriptible.

PRIMER «ROUND»

Chicago, 22.—Ha empezado el primer «round».

SEGUNDO «ROUND»

Chicago, 22.—El segundo «round» es una repetición del anterior.

TERCER «ROUND»

Chicago, 22. — Después de los «rounds» anteriores, en este tercer «round» Dempsey y Tunney continúan boxeando. Se nota gran expectación en el público.

CUARTO «ROUND»

Chicago, 22. — En este «round» Dempsey da un golpe en el tobillo a Tunney, que es declarado bajo.

TUNNEY, VENCEDOR

Chicago, 22 : 5'15.—Tunney ha sido declarado vencedor a los puntos. La expectación ha terminado.

LO QUE DICEN LOS COMBATIENTES

Chicago, 22 : 5'17.—Tanto Dempsey como Tunney se niegan a

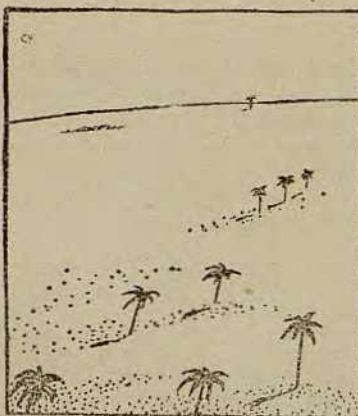

Harry Sheba, que se apostó dos criaturas a favor de Dempsey y las ha perdido.

hacer declaraciones después del combate.

FRANCESC ANGLÈS ALEMANY

N. de la R. — La setmana entrant publicarem més detalls interessants del match si no ens falla la carta del nostre correspon-sal.

El desierto del Sahara y arenas capaces para cien millones de espectadores, que Tex Rickart quería alquilar para la celebración de este combate.

Bchedors de xampany : proveu el **VIVERT**

La fi d'en Bartos i el poder destructor d'en Barbens

Amb una entrada més que regular es celebrà la vetllada del dimecres passat al «Nuevo Mundo».

El públic ja s'ho temia que en Barbens faria un estropici, però com que d'un cap de setmana a l'altre un home arriba a llegir tanta premsa, que acaba confonent les gasetilles amb els articles de fons, arribà el dimecres i pel que pogués succeir, tothom va fer cap al «Nuevo Mundo» per veure si era veritat que en Bartos tornava a estar en forma i que el combat seria molt semblant al que es disposaven a lliurar en Dempsey i en Tunney.

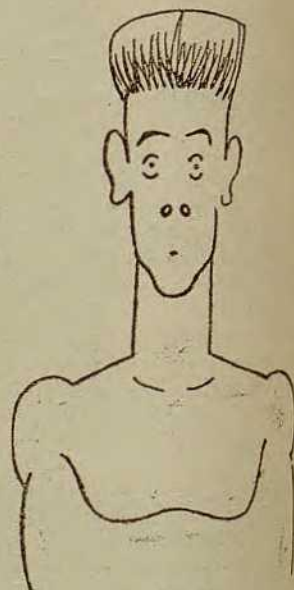
Quan en Bartos va pujar al «ring», a nosaltres no sabem per què, el cor ja ens va dir que allò seria la catàstrofe de Yhokohama amb poques etapes. Aquell posat de pardal novell i de boxador de pel·lícula que feia en Bartos, no ens va acabar d'agradar. En can-

vi, el posat ferreny d'en Barbens, un posat ideal per anar a colar factures, tot seguit va inspirar-nos confiança. Amb un posat com el d'en Barbens, nosaltres seriem capços d'apoderar-nos del Barc d'Espanya.

En Rizzo va dir «somhi» i va començar la carnisseria. De bon començament va semblar que en Bartos tenia intenció de mantenir el combat a distància, però allò va durar poc. Abans d'acabar el primer «round» en Barbens ja es va situar sota l'aixella d'en Bartos, encaixonat prop de l'epigastrium i va començar a treballar-li el tal·lus, la perdiu, el sagi, la meitat i demés orgues situats entre la nou del coll i el llombrigo i el «round» va acabar en medi de la ansietat. El segon «round» va ésser definitiu. En Bartos, marcat de tot arreu, es sentia punxat fins als genolls. En una entrada desgraciada, en Barbens d'un cop de cap obrí una cella a en Bartos. Allò fou la seva salvació. En Paul li va dir que havia arribat l'hora de plegar decorosament i en Bartos content d'haver-se'n escapat tan baratet, no s'ho feu dues vegades.

El cop de cap existí realment, però sense el cop de cap en Barbens hauria vençut igualment, car ja s'ha vist que en Bartos no és prou contrari per ell.

En Flix, que ja comença a estudiar com tots els boxadors de l'Artero i abans d'atacar s'hi fia

L'OROZ

molt, va lluitar un combat molt magret amb en Compte. Aquesta mena de combats són ideals per fer-hi petar una becaina.

Registrarem una victòria de l'Oroz merescuda que ens acaba de convèncer que aquest xicot farà carrera.

Una victòria d'en Dionís sobre en Galán, que té la cara com un diamant. (Ens referim, naturalment, a la duresa, no a la boniquesa.)

I proferint renecs o rondinant, el públic va desfilar a un quart d'una, hora que les criatures van retirar i els noctàmbuls surten al carrer.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

FLATUS

A la Federació de Boxa hi haurà mullader amb motiu de la decisió del combat Barbens-Bartos.

En Paulí està disposat a moure enrenou.

Amb aquella imparcialitat que ens caracteritza, hem de confessar que nosaltres creiem el fall injust. Del moment que els facultatius dictaminaren que la lesió que sofria en Bartos li privava de continuar el combat, no és de justícia que se'l declarés vençut per abandonament.

En unes declaracions tan personals com intransferibles que en Dempsey va fer exclusivament per *La Noche*, va dir:

«No creo que Tunney se halle en tan maravillosas condiciones como el año pasado, porque tiene un año más.»

Amb unes declaracions així, nosaltres hauríem publicat un extraordinari de trenta dues planes amb el retrat de tots els que integren la redacció.

L'Alís llueix una americana feta al ganxet de quadros (veritables quadros de museu) blancs i xocolata, que per passar l'estiu a Montmeló seria ideal.

Estem segurs que si se la posa quan vagi a Amèrica, només de veure-la en Kid-Charol, quedarà K. O.

Entre les desqualificacions cèbres que recordem figura en primer terme la d'en Sabaté, l'àrbitre-periodista.

En mig d'una discussió amb un federatiu, en Sabaté no es pogué contenir i li clavà un cop de pipa amb *tan mala fortuna*, que li produí un bony.

L'endemà en Sabaté rebé un comunicat de la Federació fent-li saber que se'l desqualificava per certes irregularitats comeses arbitrànt un combat feia quinze anys.

A València la moixiganga ha arribat ja al paroxisme.

Després d'un combat Ortiz-Alís, en Ben Jussuff va reptar el vencedor i l'Alís va acceptar.

Si fòssim persones de posició, el dia de la celebració d'aquest combat aniríem a València a veure que passa. Advertint, que al millor no passarà res... i l'Alís serà portat en triomf per l'Horta.

Pel temps que hi serem en aquest món...

La F. V. ha comunicat a la F. N. que si no tenia cap contrincant per oposar a en Gabiola, que aquest hauria d'ésser proclamat campió d'Espanya.

En Molero ha dit que tot el més, que podia fer era assistir a l'encontre en qualitat d'espectador.

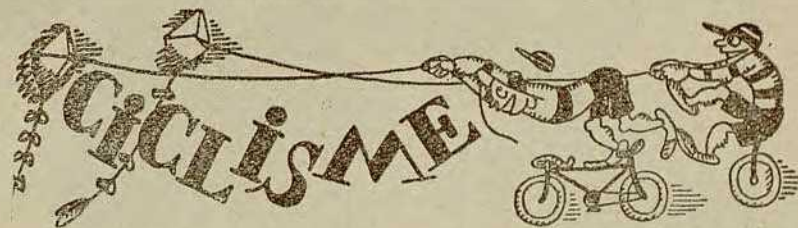
En Rayo, en unes declaracions a un redactor de la revista *Boxeo*, va dir:

«El público que más me gusta es el de Barcelona. Es inteligente... Quizá un poco apasionado..., pero eso es mejor en algunas ocasiones...»

En algunas ocasiones?

Deu voler dir quan s'apassionava a favor d'ell.

Que tiempos aquellos... ya no volverán!

PLUJA DE CURSES

No ens en sabem avenir. Cada dia que passa és una plena confirmació que el ciclisme s'ha «agafat» de ferm i que aviat serà un dels esports més populars, si no el que ho sigui més.

Pel dia 2 d'octubre, l'«Esport Ciclista Català» anuncia el «Premi Wonder». Es una cursa per principiants, on el guanyador se'n pot endur una bicicleta o dues, sempre que siguin les que hi ha destinades com a premis. El circuit és de 55 quilòmetres i mig.

La de la Joventut Ciclista Paral·lel ha estat un altre gran èxit.

El campionat de La Garrotxa, que es celebrà a Olot, tingué una acollida gran. I a Lleida, al velòdrom, ajudats pels de Reus, que són capaços de fer agafar afició al ciclisme fins als més escèptics, organitzaren una reunió que va ésser un altre èxit.

I això sense comptar que sempre hom se'n descuida i que a Reus no es queden mai enrera, com ho demostra a les nostres pàgines el Senyor Viratges, excel·lent

corresponsal ciclista a Reus i particular amic d'en Coet de Pet.

L'OCELL DE LA PLUJA

LA WILLAM TARIN

Quan aquestes ratlles veuran la llum pública, ja s'haurà acabat aquesta cursa.

L'èxit és que hom esperava s'ha quedat pel camí. Als *forfaits* tan importants d'en Fontan i en Montero, cal afegir-hi la retirada d'en Canyardo a la primera etapa.

I vista l'esplèndida forma d'en Mució, que va arribar ja el dissabte amb deu minuts d'avantatge sobre en Sans de Reus, que era el segon, tot l'interès de tan magna prova se n'ha anat a can Pistraus.

Ho sentim per en Canto, que s'haurà de deixar a l'estilogràfica tot aquell doll d'eloqüència i de posa vibrant que amenaçava batre el *record* de la llaua periodístico-ciclista, que avui com avui encara seguirà pertanyent al descomunal López Marqués.

LA LLEI SECA

- I on van amb aquestes pressos?
 —E que estan *sedientos*.
 —De *venganza*?
 —No, de *gaseosa*.

NOTES DE SOCIETAT

Continua representant drames de gran sensació en el Casino de Vallcastissa, on estiueja, el nostre volgut federatiu senyor Narcís Flubiol i Oriol.

Esperem encuriosits les properes assemblees per a poder admirar ses dots d'artista excellent.

L'admirat motorista Alfred Volant ha atropellat la marquesa de Puigcoreat, el baró de Collorcat i el comte de la Vall de Vilajuiga.

L'esmentat motorista confia seguir atropellant distingides personalitats.

* - *

Acaba de morir ofegat el valent nedador Josep Pop.

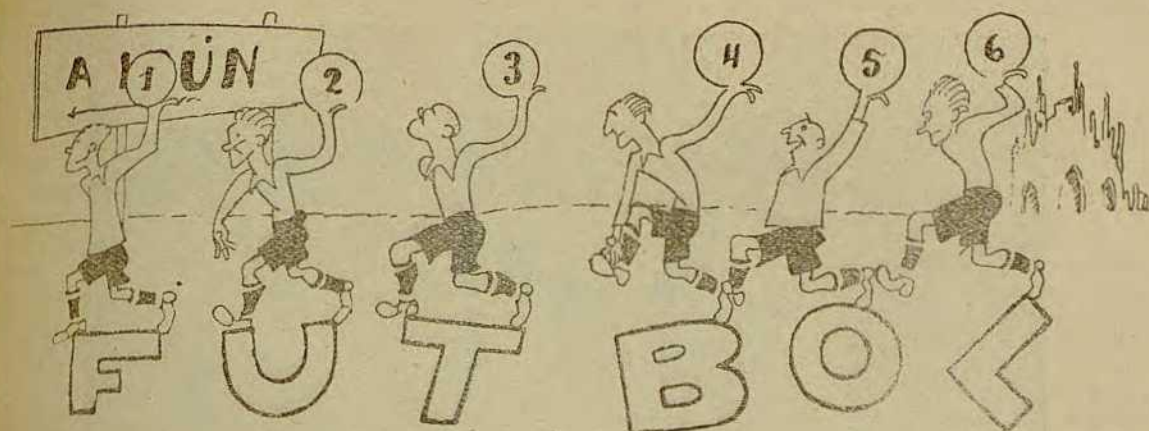
Es creu que l'ofec li vingué en no poder-se empassar una pota de

llagosta que estava escurant amb molta elegància.

Rebi la família Pop el nostre més sentit condol.

Continua gravíssim el malen dibre de futbol Narcís Matafalgo.

Són nombroses les cartes que rep diàriament dels seus admiradors desitjant-li una mort ben ràpida pel bé de l'esport.

Els campions d'Espanya, davant de la davantera millor del món, conduïda per en Sastre, empeltat d'arcàngel, perden el partit, el prestigi i l'oremus

Per fi la millor davantera del món s'ha portat a l'altura de la seva fama. Com si el camp, en lloc d'ésser d'herba fos de canya-màs, els cinc davanterers brodaven combinacions i teixien jugades que feien alçar els socis dels seus seients de ciment armat i els obligaven a aplaudir amb entusiasme.

En Sami era una mena llissarra empeltada de colomí de la pau, que repartia joc i brindava jugades amb un desprendiment que trencava el cor. En Sastre, riadell, optimista, pispireto i casquiano, feia uns salts de costat estil Napierkwska i uns equilibris d'inspector de la línia de la telegrafia sense fils, que emocionaven i predisposaven a l'engrescament col·lectiu. Aprofitant un centre tebi (templado) d'en Piera, va efectuar un vol planejant amb una força tan potent, que estem segurs que si no arriba a trobar la pilota, no para fins a Nova York i porta a cap la travessia de l'Atlàntic sense etapes. Aquest fou el segon gol que aconseguí, doncs el primer l'aconseguí als catorze minuts de començat el partit, d'una jugada tan personal com intransferible, que rematà d'una manera eficaç.

L'Arodrha, que forma part del quintet, estigué aflautat, canariencament parlant. Bregà amb fe i coratge i aconseguí un segon gol d'una factura impagable, que el porter de l'Irún deixà passar.

En Piera, que va en camí de convertir-se en l'home-cañón de Les Corts, car el seu pes oscil·la entre les cinc i les sis tones, allà on més es lluí fou en les con-

trades. Els dribblings d'en Piera, comencen a passar a la posteritat. Hi ha dies, però, que el mig que el marca és un pobre minyó que guardava vinyes a la quinta forca i aleshores els dribblings d'en Piera són veritables filigranes. Però arriba un dia que el mig de torn és espiritual i coreogràfic i aquell dia els cinc mil quilos d'en Piera no donen l'abast i cada dribbling fa un paper ridícul.

En Sagi va lluir-se especialment en els moments més amistosos del match. Però quan les coses comencaren a prendre caràcters alarmants, en Sagi a cada topada perdía l'equilibri, i feia uns quants metres a quatre grapes no alçant-se fins que el mig causant de tot, es trobava a una distància prudencial.

I ara, una pregunta: En Castilho va jugar bé, o és que l'Errazquin i en Gamorena no s'hi fixaren i el deixaren campar pels seus respectes? Com que nosaltres mateixos no ens podem contestar, posem la solució al dorso i que el dorso sigui el dia del Judici.

En Carulla, en Bosch, en Walter i en Mas no tingueren un però i contribuïren a l'èxit de conjunt. En Platko mereix un paràgraf a part. Si tinguéssim temps, li dedi-

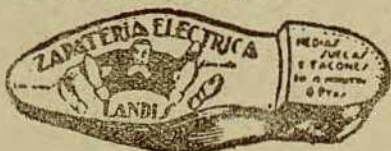
queríem un quadern per entregues, però com que hauríem de vendre l'edició al drapaire, aquí mateix li direm el que cal. En treure una pilota, en Platko amb la nerviositat del perill i l'atabalament de les circumstàncies, sense adonar-se'n va treballar el flato a l'Echeveste. L'interior irundarra, que és d'aquells que no perdona, a la primera ocasió que tingué s'aproximà a la porta i amb una elegància i un dissimul, si no dignes d'elogi, quan menys dignes de perdó, engegà un directe que revolucionà l'arròs amb pollastre que en Platko conservava en dipòsit a l'estómac. Sentir-se el digestiu i treure el geni fou tot u. Per un moment creguérem que en Platko s'anava a cruspí un irundarra amb jersei i tot, afortunadament no passà res i tot es reduí a un parell de mirades de reüll i uns esbufecs sense conseqüències.

Ara bé, nosaltres no és això el que censurem a en Platko, car amb el geni no s'hi pot fer res. A nosaltres l'únic que ens empi-pa és que volgués deturar una pilota alta amb un plongeon i tingés la pretensió de blocar una rasa amb el nas. Aquestes pensades sempre es paguen cares. Menys mal que el diumenge el marcador permetia aquests luxes.

L'Escartín va fer un bon arbitratge i el públic es comportà correctament.

Després de la primera part i en acabar-se el partit, els socis aplaudiren frenèticament l'«Irún», agraïnt-li el resultat.

Mustaper 32 : Barcelopa

Bilbao: Jardines, 9; Tel. 9202

DOVA (FILL)

UN DOCUMENT HISTORIC PEL LLIBRE D'OR DEL FUTBOL CATALA

El desfile dels torejadors que prengueren part a la becerrada celebrada al camp del «Manresa»

L'INAUGURACIÓ DEL CAMP DE L'«EUROPA»

Els guanyadors de l'«Irún» perden per 2 a 1 amb els empatadors del «Júpiter»

I LA SOLEMNITAT QUE?

A l'«Europa» no saben fer les coses. El diumenge mateix varen estrenar el «gazon» com aquell que estrena uns calçotets de segona mà. Ni un desfile, ni una xaranga, ni unes curses de sacs, ni un trist castell de focs artificials... res. I després la Junta encara es queixarà que els seus socis són cohibits oï no gosen a piular. Es clar: si un dia d'expansió que els podrien donar encara els el prenen! On s'és vist això d'inaugurar un «gazon» sense una desfilada de les penyes «Armonia», «Alcázar», «Florenza» amb els seus respectius pendons, i la confraria dels ex-calaveres, avui «Granotes», i tantant la reraguàrdia, una vegada efectuat el «carroussel» el senyor Bonvehí amb el test amb la llavor de la llinosa.

Es pot tenir un president amb barba i fer un xic més de xirinola. Es compatible. Els socis s'expansionen i no es perjudica a ningú.

PARA LEER LO QUE SIGUE HAY QUE QUITARSE LOS ZAPATOS

Això no ve a tom, però com que en Guardiola l'altre dia exigia que per llegir el que escrivia a continuació *habia que quitarse el sombrero*, ningú no ens pot privar a nosaltres que exigim als llegidors que es treguin les sabates.

...I és que anàvem a fer un elogi d'en Maurici.

(Els socis del «Barça»).—*Fuera! Fuera!* Nosaltres exigim que ens faci un elogi d'en Sancho!

Està bé, doncs *para leer lo que sigue quitese los calzoncillos*.

ELOGI D'EN SANCHE

Quina força misteriosa, oh Buda, és la que esperona aquest mig-centre, únic a la Catedral de Les Corts? Què hi ha en son interior —apart de la sopa, la carn d'olla i l'entrant— que li dongui forces per córrer noranta minuts darrera una pilota que no és vol deixar

atrapar i que sembla que destrui fent-lo bobejar? Però què hi fa que no trobi pilota, quan s'ajup per enviar una passada a l'extrem o treu el pit per cedir una pilota a un mig, si en aquest món l'estètica és el tot?

Señores! L'elogi d'en Sancho ja està fet, pueden volver a ponerse los calzoncillos.

EL PRIMER GOL

Parlant del partit, hem de confessar que ambdós equips desplegaren un joc bastant atrotinat. El de l'«Europa» era un joc d'estar per casa i el del «Barça», d'estar per casa dels altres.

La davantera sense en Sami, i sense la protecció desinteressada dels mitjos es mostrà tan perillosa com la mosca «tsé-tsé», que amb una sola actuació pot produir la son.

Els va agradar en Sastre?

No!

Els va agradar l'Arnau?

Tampoc.

Els va agradar l'Arocha?

Menys!

Doncs a vostès qui els agrada?

A nosaltres ens agrada la soci d'escarxofa!

I com que ja som allà on an-

ven (anàvem per fer grimègia), parlem del gol d'en Cros.

Deixem de banda la factura, perquè això és cosa de l'«Europa» i limitem-nos a explicar com va ésser.

Una centrada d'en Pellicer que en Cros rematà col·locadíssim.

Una descripció així d'una jugada, per força ha de resultar emocionant, doncs en la literatura l'ésser emotiu i evocador és el tot.

I DE L'EMPAT, QUE?

En un moment de perill (per l'herba) trobant-se en Florensa atrinxerat darrera de dinou jugadors d'ambdós bàndols que de quatre grapes cercaven inútilment la pilota, va sorgir en Sancho ràpid com una centella de tercera mà, i amb un xut potent i reviscolat va perforar la mole humana que hi havia davant de la porta i l'empat fou una cosa consumada i per tant, irremeiable.

Pof... ziss... piaf! Ja és a dins. Demanin...: hongos, *jolgorios*, olé!...

EL ARTE DE TIRAR

PENALS :: :: :: ::

Si un dia ens vaguéssim llogaríem un teatre de titelles i organitzàrem un cicle de conferències depectives sobre temes interessants.

La primera aniria a càrrec d'en Pelaó i versaria sobre el arte de tirar penals.

Això no vol dir que nosaltres crítiquem aquella manera de tirar penals d'en Pelaó. Només l'alegria que va tenir en Llorens al tro-

bar-se la pilota a les mans ja us priva de criticar la jugada.

La gente menuda también tiene derecho a la vida.

HOLA, MARTINEZ!

En Martínez va fer un partidet decent i endressadet que Déu n'hi doret. I com que ho va rematar amb un golet, tira peixet!

Si vostès ens pregunten: «Es va morir algun espectador de l'emoació de veure jugar en Martínez i l'herba es va mustigar?», no tindríem altre remei que respondre'ls que no, però un golet és un golet i el noi va estar treballadoret i Déu n'hi doret.

EL CONJUNT

Es permés dir que en Mas no ens va agradar gaire? Doncs, ja està dit. No succeirà res si trobem inhumà que en Sastre sigui l'«ase» de's cops i se l'obligui a jugar dia sí i dia també? Doncs segueixi apuntant. Tampoc hi deurà haver trencadissa si dic que en Maurici es va ficar en Piera a la butxaca? No? Doncs, endavant. En Sancho no va convèncer i tots plegats no es varen entendre.

I de l'«Europa», què?

Bé, comparats amb aquell «Barcelona» i destacant en Florensa, en Cros, en Maurici i la defensa.

HE DICHO ALGO?

Dient que en Vilalta va estar enèrgic, crec que ho he dit tot.

Doncs un altre dia serà un altre dia.

Dova

molt bé l'extrem Torredelfot. Molt bé l'Olivères i en Creixells. No tan bé en Gallard. I dolentot l'Ovella.

L'Olivella al públic de Sans se'ls ha posat malament. I sense tenir en compte que el lloc de davanter-centre és el més difícil i exposat d'un equip, a la segona pilota que folla ja s'arma la gran bronca. No pretenim tampoc defensar l'Olivella. A certa edat el millor pensament que es pot fer, és retirar-se a la vida privada i deixar el futbol per la gent jove.

I si a això hi afegim que en Gallard va fer bon joc de filigrana al mig del terreny, però que de cara a la porta el seu joc pecà de manca de positivisme, ja tindrem explicat que el «Sans» va jugar sense la cohesió a la davantera, que de tenir-la, li hauria permés segurament doblar el nombre de gols.

El gran joc del «Sans» el féu la ratlla mitja, d'on sobresortí en Pausés, que és un minyó que promet. Els defenses estigueren també excel·lents. I l'Andreu encertat també.

La davantera de l'«Irún» ens va deixar esmaperduts. Davant de tantes facultats per jugar al dòmino, i d'una tan acurada tècnica pel clàssic i olímpic joc de saltar i parlar, ens veiem obligats a amoiar-nos la barba, treure'ns el barret i pregar a Nostre Senyor que ens torni el seny, si ens l'ha pres.

Els *bilbainos*, com els diu en Fina del Baúl als d'«Irún» (res, coses del *Mundo*), no ens agradaren pas del tot. Unicament el porter, els defenses i en Gamborena, i a la primera part en Regueiro. I encara el primer va passar les seves penes.

A la primera part el «Sans» marcà dos gols, obra d'en Calvet l'un, i d'en Torredelfot l'altre. A la segona, l'Olivella n'aconseguí un altre i en Creixells el que feia quatre. El de l'«Irún» el féu en Regueiro a la primera part.

Resumint. Que si l'«Irún» va a Manresa o a Tarragona i juga com diumenge, també el guanyen. I que si el «Sans» fa els partits del campionat com aquest, algú botarà.

El camp dur no va handicapar els d'«Irún».

El senyor Vela, tirant neutrals sense més ni més, va engrescar a la parròquia.

DIFUNT

Per no ésser menys que el «Barça» el «Sans» apollissa l'«Irún» per quatre gols a un

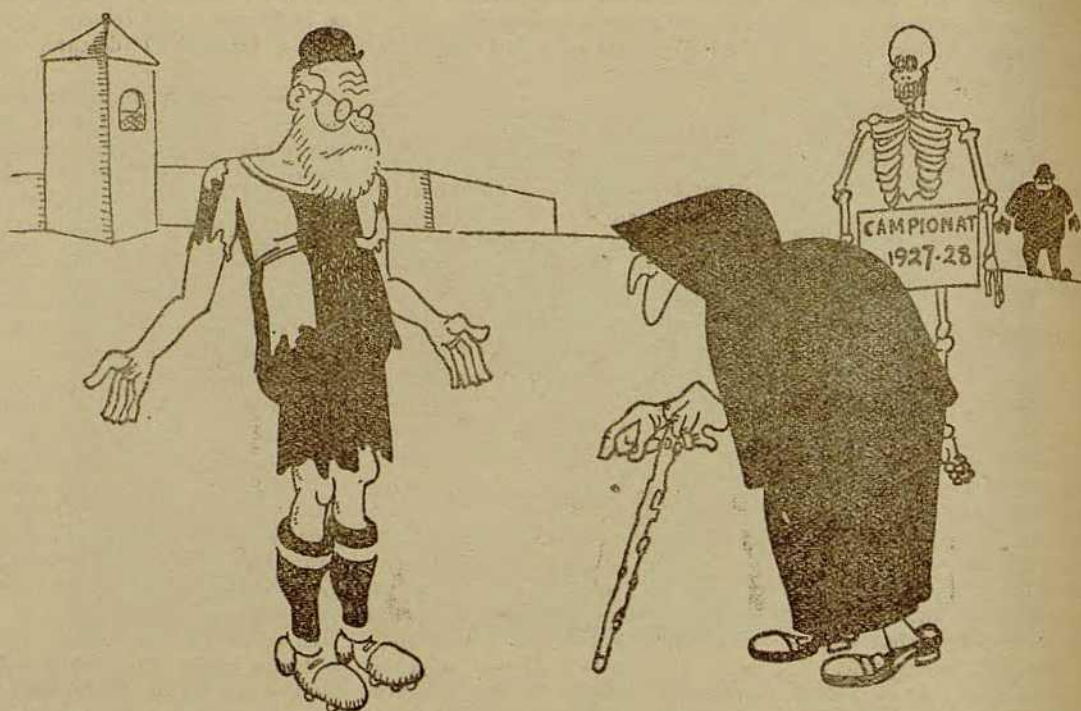
El resultat d'aquest partit a la caixa del «Sans» li representa una derrota per 600 peles de diferència. Mes això en un dia com aquest a Sans no els fa pas res de perdre'n més i tot. «Ni que fossin sis mil», deia un directiu.

Es evident que una alegria com aquesta no passa sempre. Però, no s'han de tirar les campanes al vol sense abans sospesar el partit. En els temps que correm fer una ressenya aciençada i que toqui ben bé de peus a terra, costa més del que sembla. I el que s'ho preposa nantes vegades es fica de pes a la galleda. A més no s'acostuma

a fer mai res que plagui a tothom.

Si diem que l'«Irún» no va fer un partit digne d'un equip campió d'Espanya, estem segurs que algun maliciós ja es pensarà que volem rebaixar els mèrits del «Sans». Res més lluny de nosaltres. No obstant, volent ésser imparcials, ho havem de confessar així. L'«Irún» no va jugar bé. I encara en direm una altra de més bona. El «Sans» no donà tampoc tot el gran rendiment que el resultat obtingut podria fer creure.

Els nois del «Sans» feren quatre gols. No obstant, la seva davantera deixà molt que desitjar. Bé,

L'OPTIMISME DEL «BARÇA»

—Què li sembla el meu equip?

—Ja ho és d'històric, ja... però no sé si li aguantarà tota la temporada.

ATLETISME

UNA REUNIO TRAGICA

Veritablement tràgica per algú va ésser la reunió del passat dimecres a la Federació. No hi va haver, com algú podria extreure del títol, cap desgràcia personal, però que les hi va haver d'espirituals... *bueno*.

Com de costum, el dimecres passat hi va haver reunió del Consell Federal i com de costum, hi va assistir en Vea en representació del Provincial.

Anteriorment, el Federal va demanar al Provincial la seva cooperació en els Campionats de Catalunya. Però aquests, modestos fins a cert punt i escamats d'allò que des del Baül els va dir el Niño Harol, acordaren contestar al Federal que ja s'ho farien.

Tal dit, tal fet. La carta de negació fou cursada i com és natural, a la reunió tot era demanar explicacions a en Vea, i aquest, amatent i sobreposant-se a l'emoció que produïen aquelles paraules de precs:

—Nosaltres—va dir en Vea,—perquè vegin que no guardem rencor a ningú, estem disposats a ajudar-los a Terrassa; però... però cal que el senyor federatiu i plumífer a la vegada, que rectifiqui des de les planes dels mateixos periòdics en què ens critica, el concepte que li mereixem.

Això es veu que al «nen de les conxes» l'emocionà i com que tots a una exclamaven: «En Meléndez té la paraula», ell no tingué altre remei que parlar. I volia donar explicacions, però com que en Vea no estava per raons, hagué d'acceptar el fet de rectificar les paraules gruixudes que des de dos periòdics llençà al Comitè Provincial en ocasió dels campionats de Barcelona.

Quan el sanglot produït per l'emoció el deixà parlar, va dir en Meléndez:

—I consti al senyor Vea, i d'això en pot estar orgullós, que és la primera vegada que em fan rectificar una opinió emesa en un article.

Apa, Vea, quin honor per la família!

Les vegades que ell va maldar el Niño Harol.

SPRINTADES

En Santillana està que treu foc pels queixals. Ni un elogi, ni una ratlla de ponderació a la victòria del «Badalona» en el «Mundo». Tot s'ho ha gastat en censures aquell nen de les conxes.

Diu que també es vol retirar de l'atletisme. Un altre a la llista.

Suma y sigue!...

En Durà, que era un atleta ben complet, amb el qual, en Calvet, que l'entrenava, hi tenia posades totes les seves esperances, se n'ha anat a París i allí vol muntar un gimnàs. A veure si qualsevol dia veurem que ha batut un rècord mundial! Perquè els nostres homes fan millor paper a fora, que no aquí.

El mal és que uns es retiren, els altres se'n van... i, ai, pobre atletisme!, qui t'ha vist i qui et veu!...

* * *

El Baül comentant els campionats, deia: «...s'ha vist el novel Castelló le inquietó un tanto...» Ai, la mare! Si en Castelló és novel, l'Arbuli és neòfit!

Això deu ésser fruit de la seva experiència.

* * *

En «Leónidas», deia, des de la Gaceta: «...y la victoria del Barcelona puede darse por descontada ya que aun que el Badalona se adjudique todos los puntos que restan estarían 40 a 48...»

I el «Badalona» vencé ben llargament. Hi ha cada tècnic!

* * *

Un dia el Baül deia, poc més o menys: «Oliver fracasado, bajo de forma, malo, nunca podrá batir a los grandes sprinters como Pauls, Boada, etc., etc.»

I vuit dies més tard, l'Oliver passà per la sola de la sabata, en els 100 metres, a aquells dos, i en els 200 metres, a mig pit (de dida seca) d'en Boada.

Indubtablement, la influència d'en «Cheops» encara es ressent.

* * *

En Tugas, l'altre dia, a Badalona, va guanyar en el llençament de martell, perquè el tenia jugat amb la xicota.

D'això, al País del Sidral en diem professionalisme.

—Mozo, casalla, sidral y palillos.

* * *

—Faci el favor, un vas d'aigua amb més palillos.

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Sátiras epigramas, cuentos, narraciones, burlas y veras, malas palabras y buenos consejos, pacientemente recopilados y dados a luz, para escarmiento de doctorcillos i, no-rantes y regocijo, orgullo y galardón de los galenos estudiosos y humanitarios, por Manuel Gil de Oto, y precedido de un prólogo del Excmo. Sr. D. José M.ª Cortezo presidente de la Real Academia de Medicina de Madrid. Un volumen de 200 páginas, con una lámina fuera de texto en papel mate, reproducción del célebre capricho de Goya «¿De qué mal morirá?», precio del volumen 5 pesetas.

De venta en todas las librerías y en nuestra Administración

CONSEJO DE CIENTO, 204

(Mirin, perdonin, però com que estic fent això al cafè, aquest cambrer em distreu.)

Al Baül va sortir una mena de nota que deia que el *match* Portugal-Espanya no es faria. I se n'alegrava, perquè, amb bones paraules, deia que no val la pena de perdre el temps per anar a ensenyar als altres.

Quines pretensions!... Qui deia que no podien acceptar un *match* amb Itàlia perquè no ens deixarien fer cap punt?

CABILENY

tibles «Peter Pan y Wendy», la historia del niño que no quiso crecer. Sublime creación del señor Llorens, «el ídolo de las multitudes».

21'45.—El quinteto «C. D. Europa» con sus bailes humorísticos.

22'00.—«Ventajas del divorcio y el por qué no debemos casarnos cinematográficamente», por el guardameta nacional y fotogénico de ocasión Ricardo Zamora.

22'15.—Boletín agrícola por el señor Collfort.

22'20.—Campanadas horarias de la catedral de Las Cortes.

22'25.—«Una travestía pacífica en el Pacífico». Poesía moral e instructiva por el prodigioso Tifeta, gloria del País del Sidral.

Risa más que continua!

22'35.—«Sonatas de Bach», por el *back* Muntané (hijo), interpretadas al piano.

22'45.—«La hierba europea». Asunto de gran interés agrícola a cargo del émulo del señor Collfort el admirable señor Bonvehí. Éxito garantizado!

22'55.—«Bellezas deportivas». Primera conferencia a cargo de la linda señorita Elena de Montcada. Asunto de gran originalidad.

23'00.—Últimos pronósticos de Uzcudun y cierre de la estación.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

Ràdio País del Sidral

(100 METROS ESTILO MUY LIBRE)

PROGRAMA PARA HOY

21'00.—«Discurso inaugural de nuestra estación radiotelefónica», a cargo de los más prestigiosos elementos que integran el Conclave sidralista.

21'10.—«El gran desfile». Sainete en un acto y a varias voces, a cargo del socio «barcelonista» acérrimo de la «Penya Gol de Dalta», don Ignasio Remugosa y Gratacosa.

21'25.—Primera sesión de la admirable novela de aventuras infan-

ACADEMIA PRACTICA BOFILL

VIA LAIETANA, 57, pral. i FONTANELLA, 4, pral. i 1.º Director: D. MIQUEL BOFILL TRIAS

COMERÇ I IDIOMES

Professors: at expert nacional i estranger : CLASSES per ambdós sexes en locals independents

NATACIO

LA SEGONA TRAVESSIA DEL PORT

Estava jo tan tranquil dormint amb els ulls tancats, quan a les vuit del matí del dia 24, que per cert s'esqueia a ésser la festa de la Mercè, vaig rebre la visita del *querido compañero* Mr. J. Suc de Pop, el qual, solemniament, em comunicà:

—Mira, Sardineta, hauràs d'anar a veure la travessia al port que fan avui, perquè jo com que tinc molta son, no em puc llevar.

—Com no et pots llevar—vaig dir jo tot astorat,—si ara ja ho esàs?

—Home, és que jo, saps, encara he de ficar-me al llit.

—Res, doncs, ni una paraula més.

I saltant del llit a les set del matí, ja estava camí del nostre port.

L'«Atlètic» novament s'ha apuntat l'èxit més gran que en natació un hom mai hagi pogut imaginar. Res, que no té competidor aquest club format per homes de tan gran voluntat, que aviat varen capir la idea de crear aquesta prova, la més gran que s'hagi pogut fer a casa nostra.

El trenca-ones, francament, el dissabte semblava tanmateix un *vivero*, no de muclos, sinó de ti-burons.

Era imponent l'aspecte. L'aspecte del públic i dels concursants preparats per la sortida.

Tothom tenia ganes de tirar-se aviat a l'aigua i tant és així que només el *papà Solé* havia fet el gest d'encendre el *cohet*, en senyal de sortida, que ja en Brull i companyia s'havien tirat a l'aigua. Naturalment, com que no valia, els varen haver de pescar i això handicapa el pronostic per en *Paco Gilbert*—que pel que es veu, no n'ha d'encertar ni una,—ja que amb prou feines després féu el quart.

El gran—i tan gran, 1'85—Heitman va ésser el vencedor d'aquesta travessia—no de l'*ensanche*—al nostre port, que de seguir amb aquest èxit, resultarà petit per inquirir els espectadors de les properes travessies i llurs organitzadors notablement engreixats de satisfacció.

El segon arribat fou l'Artigas, vencedor de l'any passat i amb tot i rebaixar el seu temps, no pogué privar l'alemany de guanyar.

Celedoni Fernández, un *mano* que se les porta totes i que és dels

viveros, es classificà en tercer lloc.

Tot el camí anà enganxat amb en Brull i de segur que aquest se'n reia. Però li va fer la gran guillada i res, el del «Barça», amb tot i portar ulleres, hagué de tragar aigua.

En Brull féu el quart i Segalà el quint... i prou, perquè si haguéssim de transcriure els 176 arribats, vostès acabarien la paciència i nosaltres el paper.

Ah! Però cal dir que el nano Sema—ai!, *se-ma partió la pluma*—Pelatxi fou el primer dels infantil i que el «Barça» acaparà tots els premis.

El primer individual, el de la classificació per clubs i el de més nombre de classificats.

I també cal fer constar que amb el canot, menat pels mariners del «Dédalo», ens anà d'allò més bé.

I que a en Fernández, que sols té 17 anys i era el *perfecto desconocido*, en Regàs ja el batejà amb «El Lorente de la travessia al port».

I prou, que m'ofego fora de l'aigua.

SARDINETA

Una petllada de boxa a Vallcoreada

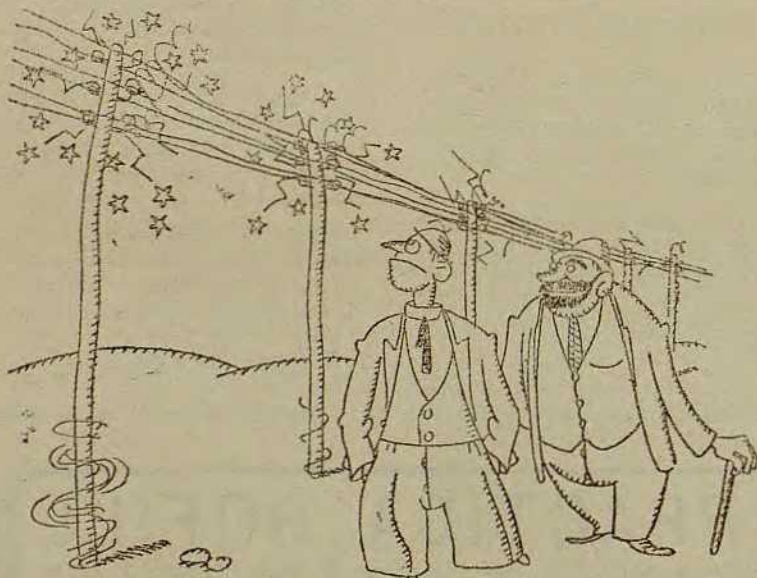
En la terrassa del terrassenc senyor Pau Bufarull, que actualment es troba estiuellant a Vallcoreada, varen celebrar-se dissabte passat les semifinals del campionat estiuenc. Els resultats que, en mig de l'esglai de les mamàs dels boxadors, es registraren, foren els següents:

PES MOSCA.—Cuscolles va vèncer el mosca Balba per punts i per punt, car ho havia promès a la seva xicota (una deliciosa rossa de setze anys, dit sigui de passada), i a més tenia ganes d'obtenir l'aparell «Flit», que, molt humorísticament, el senyor Cándid Sucre va prometre al guanyador.

(Fou molt aplaudit en Cuscolles per tots els de la seva família.)

PES GALL.—Els dos pollos del pes gall varen desplomar-se una infinitat de vegades per sobre el ring essent la delícia de la multitud i el terror de les persones de seny que els esguardaven espantades, tement un cataclisme.

Sibelles va col·locar colossalsment un *crochet* de pronòstic reservat al

—Caram! Sembla un fenomen el cítric.

—Deu passar el telegrama amb el resultat de l'«Atlètic de Bilbao» a Tarragona.

seu contrincant Cosmètic, que perdé el conexiament i començà a cantar «A media luz», tot posant els ulls en blanc.

Sortosament no desafinà, del contrari la pedregada que els del poble li teien preparada l'hauria deixat «noca». (L'àrbitre donà aquest combat com a nul i tothom trobà que tenia raó.)

Pes PLOMA. — Soca va vèncer Pagès d'un cop baix molt mal intencionat i que esborronà tota la colònia; i Torrat a Orellut, d'un fulminant mastegot a l'estómac mentre s'estava arreglant els calçotets.

(Aquest triomf de Torrat fou protestat per tothom menys pel papà i la mamà del jovecell Torrat.)

Pes LLEUGER. — Magnesi va vèncer fàcilment Talós per «noca» en el segon assalt, en mig dels insults de la promesa d'aquest darrer, que cridava desesperadament a Magnesi: «Criminal, assassí, lladre!», i acabava dient: «Que et creus que el meu xicot no té dret a lluir el físic?»

Pes WELTER. — Remullat (sastre d'ofici) va vèncer Marenga per abandono en el cinquè assalt, després d'haver-li fet dos ulls de vellut. (Molt ben fets, per cert.)

Alegre vencé Formal per desqualificació, car no s'avenien. (Naturalment, un Alegre i un Formal no s'avindran mai.)

Pes MITJÀ. — Martingales (forner) va deixar fet una coca el distingit estiuellant senyor Riubrut, vencent-lo per «noca», en mig de l'entusiasme dels del poble.

Soviet va vèncer Bàrbar, fent-li caure, en mig de l'esglai de les gentils espectadores, tres boniques dents d'or.

(El senyor Bàrbar fou molt compadit.)

Pes FORT. — Blanch, que havia de boxar contra el negre Ara Ben Fumut, ho hagué de deixar córrer, degut que el públic es posà a de-

manar a gran crits que el negre fes una exhibició de xarleston en lloc de boxar.

L'home, fent-se càrrec de les circumstàncies, es posà a ballar desesperadament fins a *altas horas de la madrugada* en mig de l'entusiasme de tothom. «El saltiró de la serp de cascavell» i «La reliscada de talons amb triple impuls», va executar-los amb una facilitat i agilitat extraordinàries.

Resten sis combats més per a celebrar entre els estiuellants de Valldorçada.

Procurarem no enviar detalls.

Macs blaquers i cutis formosos al vostre servei

Crema-Tina

Consells als reflis

Quan surtis de casa per anar a arbitrar, pren uns calçotets de recanvi. Es una precaució que ha de tenir-se en compte, sobretot si es tracta d'un partit de promoció.

Fes-te amic dels conservadors de l'ordre i convida'ls a fumar.

Abans de començar un partit, fixa't bé on són les portes de sortida del camp i la parada de taxis més propera.

Cal que aprenguis de pegar per si en algun moment cal defensarte, però també cal que aprenguis de rebre.

Si et diuen que «ets home a l'aigua», fes-te àrbitre de water-polo.

Sigues imparcial, però afluixa sempre a favor dels propietaris del camp.

Abans de vendre't per cinc centes pessetes, mira si els contrincants te'n donen sis centes.

No discuteixis amb el públic i menys amb els acomodadors.

Mentre arbitris, vigila que els jutges de gol no facin petar la becaïna.

No et creguis res del que et diguin els *linesmen*.

Quan viatgis en tren, no et donguis mai a conèixer. Podries trobar algun admirador (?) que, molt amablement, et fes saltar per la finestra.

Fes els possibles per no caure de c... Si això succeís, la teva popularitat (si en posseïssis) aniria per terra, indiscutiblement.

Abans de xiular un penal, fes testament.

Convé que el teu rellotge no s'avanci ni s'atraci. Ah! I que no sigui de sol.

Usa sempre una americana ben reforçada.

Quan vegis dos futbolistes que s'atunyen, procura no rebre cap mastegot.

Si et tiren *calderilla*... el més pràctic és que la recullis.

El cobrar per endavant soluciona molts conflictes.

Procura que els partits acabin sempre amb pocs lantos.

Tingues present que sempre que algú del públic et llençi una «graciosa», aquesta serà buida.

No tinguis mai la pretensió que t'aplaudiran. Seria viure d'il·lusions!

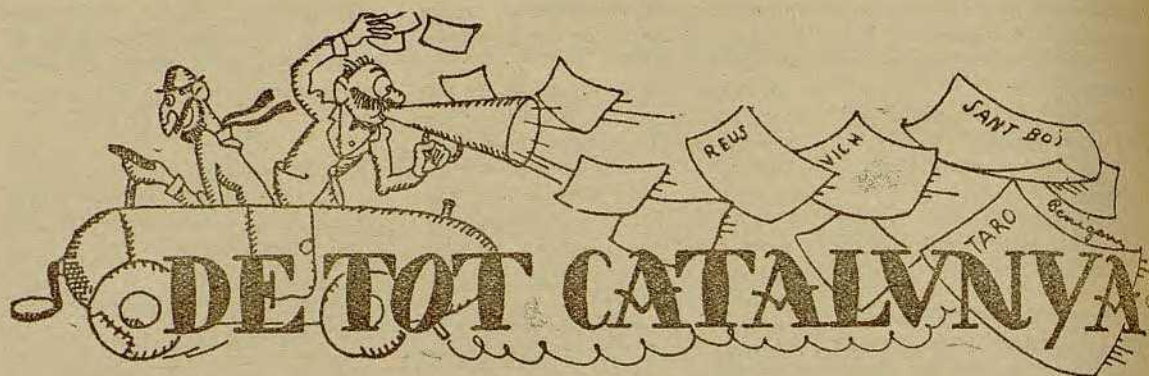
El menys que has de procurar és que la dona no t'insulti i t'atunyini en tornant d'arbitrar.

No confessis mai a cap periodista la teva preferència per l'herba. Et tractarien de vegetarià i te'n farien mofa.

No xiulis cap tros d'òpera ni «A media luz».

COMTE DIUS

DES DE REUS

REUNIO A CAN JULIO

Per la flamant secció binbaire varen ésser cridats tots els socis que contribueixen amb les cinc llufes mensuals, per tal de resoldre el cas Minguet i per constituir l'equip de la vinent temporada.

Per ésser la primera reunió convocada per la nova Junta, don Julio es volgué lluir de valent i de bon matí ja començà els preparatius. En arribar l'hora fatal (10 vetlla), cada cosa estava al seu lloc. El ventilador sota un cairat, el trebió sobre la taula, els plànols del nou Estadi dins l'estufa i fins les xoles dels cèlebres atletes que s'exposaren la vida en el raid Reus-Moltserrat figuraven sobre una safata d'uralita custodiada pel Nen Mella, vestint el típic trajo de Geganter.

En aquesta transcendental reunió s'acordà el següent:

1. Expulsió dels germans Mingos de l'entitat pel seu procedir incorrecte. (Llargos aplaudiments i crits de «Fora els traidors», «Agafeu-los», «Indecents», «Mals reusencs» i altres fineses.)

2. Formació d'un equip «amateur» procurant que resulti el més econòmic possible. (Silenci sepulcral; tan sols de tant en tant algun escape de gas produït per un consumidor de mongetes, essent precis engegar el ventilador per canviar aquell aire insà.)

3. Inauguració del nou Camp per les festes d'octubre (he dicho fiestas? Ja, ja ja) amb un partit de Rescat entre els potents equips «Bassot M. E.» i «Penjabots R. I. P.»

I no quedant altre assumpte en car-

tera, el senyor president va tocar l'escambell i amb tres harreres a l'estil Esmolet, es donà la reunió per finalida.

Don Julio obsequià els 23 allí units amb un cigar de xocolata i un sidral amb pa torrat.

Tot acabà com una bassa d'oli començant el desfile dels de la bona fe amb les butxaques plenes d'optimisme.

Corren rumors que en Vernet no va convèncer els incondicionals de Don Luis i que aquests s'estiren els dits dels peus per l'ensarronada de què han estat víctimes.

Un altre «mico» a la col·lecció de Don Genaro i que segurament no serà el darrer.

Per tractar-se de poca importància les curses celebrades a les pistes «Robespierre» i «Esperanza», el senyor Viratges deixà d'assistir-hi. Va fer molt bé, car els dnics que podien demostrar quelcom, es cuidaren de prendre el pel a tot el públic, cosa que diu ben poc a son favor. I consti que no parlo pas per en Sans i l'Albinyana.

Si no s'hi posa cura, la desfeta s'apropa a passos agegantats, i, parlant seriosament, fóra una veritable llàstima.

La baldafa d'en Sancho va ésser la nota més simpàtica de la vetllada a la pista «Robespierre», car, a pesar de la seva poca edat, demostrà un domini de màquina admirable. Molt bé, Sanchito! Ets el rei!

COET DE PET

DES DE SANT FELIU DE GUIXOLS

No están todos los que son, ni son todos los que están, es allò que podríem dir de la comissió tècnica que regeix dins del «Ceida». Aquesta societat, que va néixer amb bigues de ferro per fonaments, no tardarem gaire a veure com seguirà les darreres petjades del que fou «Ateneu Deportivo» i s'engrunaran totes les pedres del castell il·lusions que molts s'havien format.

Es encara fresc en la nostra memòria el record d'aquella nit al «Mondial», en què els organitzadors de l'actual «Ceida» es varen presentar davant del Sant Feliu esportiu, amb unes pretensions molt grosses. Pel dir d'ells, donarien duros a quatre pesetes. Després d'alguns mesos d'actuació, no han fet pas cap cosa que valgués la pena, a no ésser els partits de festa major, en què, la veritat, s'hi varen lluir (?), i la grandiosa i ben organitzada cursa internacional (?) de bicicletes, amb els seus innombrables i valuosos premis...

Francament, per fer tot això, no creiem que valgués la pena de treure'ns d'allà on érem.

Es opinió d'alguns que el «Ceida» ha guanyat molt en treure's l'estrada de l'equip. Diuen, i no crec que ho pensin, que en Sala, si ara no és nul·lor, almenys és igual, i que a l'estrada li passarà la mà per la cara. Nosaltres, que no som d'aquest parer, aconsellàrem a en Sala que s'entreni força de llauner, que en pot treure algun profit, que, el que és de futbol, tant en sabrà ara com d'aquí deu anys.

I ja que parlem, avui, del «Ceida» voldríem demanar, si és que algú de la casa gran ho sap:

Quins dies de la setmana són els destinats a entrenament de l'equip, i si els jugadors compleixen?

Quina és la formació del primer equip, per no demanar la del segon? La primera pregunta la fem perquè sabem positivament que no es compleix, i sobre tot això ha de resoldre la Junta del «Ceida» que és la bossa

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran estil i elegància
Sempre les últimes novetats :: En ocasions urgents
trajes en 8 hores

CASA DE CONFIANÇA

COPIES I MEDALLES
per a concursos d'esport
i objectes per a regala

La Casa millor assortida i que ven a preus més limitats

GRIFÉ & ESCODA
FERNANDO, 36

CERVECERIA-RESTAURANT "LA PATRIA"

S'hi celebren els millors banquets: Esmeradíssim servei a la carta
Preus reduïdíssims ————— Salons independents

PLAÇA SEPÚLYEDA (xanfrà Muntaner)

primera que varen dir volien fer com-
plir i que qui no ho fes li donarien
la lleència. Tan malament han arri-
tat, que com amb l'Ateneu Depor-
tiu, tothom tira pel cap que vol.

La segona pregunta, no creiem que
hi puguin contestar, puix amb la bar-
reja que estan fent dels jugadors, no
sabem què els en sortirà. Anant bé
en cap-i-cua, i anant malament ple-
gar, i tutti contenti.

Pels que encara no han perdut l'es-
perança, en Roman ja ha firmat pel
"Palafrugell". Sembla, segons diuen,
que al "Cidra" no tenien lloc per ell.

EL GERMÀ I L'ONCLE DE N'HAND

DES DE GRANOLLERS

NOTICIARI ESPIETA

El «Mañon» i en «Perico del Nas»
continuen jugant amb els llagostins (a
fear de todos los pesares); el joc,
el que és per ara, sembla que va llarg
i que portarà greus conseqüències;
es referim, amb això de les conse-
qüències, que, des que els esmentats
jugadors no s'arreglaren als rengles
del nostre club, aquest fa un trist
per cada vegada que juga. El cam-
pionat s'apropa, i si no es troba una
bona solució, ja es preveu el que pas-
sarà el cabàs ple cada partit.

En «Moneda Francesa» cada dia es-
tà més convençut que se li apropa
més l'hora de poder tornar a reme-
nar les cireres; ara per ara, només
remena la cua.

Un dels que es veu també ja futur
candidat per la propera nova elecció
de cireres és en «Filomeno»; a ell
quasi tots els dies el veureu compar-
tir amigablement amb els que encara
actuen, per ésser ben pocs, puix una
bona colla ja es retiraren a mig ac-
tuar pel fórum.

I aquell semi-periodista petit, el
«Savi de Vilarrista», què busca? Què
se li ha perdut, que fa uns dies el
contemplem també com s'arrossega dar-
rera els directius? Serà per ajudar-los
a no fer res de profit pel bé dels socis
pagans? Serà per somicar un lloc
al nou quadre que es deuria reformar
entre de poc?

Diuen, i molt bé podria ésser cert,
que engany entrarem al grup... Ha.

ha, ha! El de Mollet, Marrampinyo
Samalies, Santa Quitèria. Dos o tres
Rius i els nostres. Ja patirem.

La propera setmana, si no hi tenen
res a dir, donaré a la publicitat unes
declaracions d'en «Perico del Nas» i
del «Mañon», que desinteressadament
en donaren per aclarir algun punt
fosc sobre el seu «cas»; els que, com
és natural, m'encarregaren a l'ensem
que no en digués res, i jo, per acre-
ditar un cop més el meu nom, punt
per punt i pèl per pèl, faré honor al
d'ídem d'ídem.

En «Riconesky» i el «Secretario In-
fantil» no juguen mai; estaven al
quarto fosc per *indeseables*, i tractant-
se d'aprofitar una gorra, fan, més ben
dít, els fan fer un viatge de recreu
a Figueras, i els que sempre juguen
fixos al reserva, a caseta. Es veu ca-
de desgràcia en aquest carrincó món!

L'ESPIETA

Depuratiu WOKEYER

Purifica la sang
viciada. Evita
i cura graus,
herpes, picors i
tota mena d'er-
rupcions de la
pell.

Verda: SEGALA
Centres d'Es-
tètics i Farmàcia
J. FERRS PIE
Gorta, núm. 580

DES DE TARREGA

Tan bon punt arribà el XUT! a
la nostra ciutat la setmana passada,
les píndoles del «Doctor Quel» varen
fer el seu efecte. Està clar, com que
no hi llegien mai coses d'aquí, van
avorrir-lo gairebé del tot, i ara tot és
tornar-lo a comprar, per veure les ha-
janades que diu. Es van esgotar tots,
si és que no en queden. Llàstima d'ha-
ver tardat tant a venir a viure-hi, jo,
a Tarrega, puix llavors sí que hauria
contat clar i sa, de tot el que va
passar. Ara no hi ha «pastas» per
amassar cada setmana cròniques; l'es-
tancament que regna de successos és
massa gran. No malpenseu, si alguna

setmana no surto. Molt serà que en-
tre els ciclistes, el tennis suara format
a l'Ateneu (molta «paveria») i la boxa
(que no existeix), bé m'ajudaran a
treure'm d'una mala estona.

Les quartelles del meu delu no
van agradar del tot a algun prota-
gonista. Fins deia que, tip de fer sa-
crificis, ell, li ho pagaven aixecant
falsos testimonis. Li recomano que no
tingui tan geni, i no li dic fins una
altra, perquè em causa compassió.
Aneu dormint... dormint... Ja fareu
partits. En canvi, d'altres s'ho han
pres amb brometa, i qualsevol dia, si
fa calor, els faré pagar el beure amb
xampany de magnèsia.

Uns quants morts i vius van anar
a jugar al camp de les Lofitas de
Lleida, un diumenge passat. Només
foren uns quants—masses, els bene-
ficiis del bolo haurien estat petits,—
sis o set. A cada poble que passaven,
xicot alt que veien el feien pujar a
l'auto, fins que van recollir per la
carretera el complement d'onze.

El resultat, sabeu quin va ésser?
No el vull dir... Els van donar un
mes de deu, perquè allà on baixés el
jugador s'emportés el gol correspon-
ent per ell. L'endemà, preguntaves
qui hi va anar i ningú no te'n donava
ràio, ni ells mateixos. Jo ja els sé,
però no ho vull dir, perquè en Ribot,
en Gillet, en Pont, en Costa, en Se-
riol i en Súrria potser també em ma-
lirien.

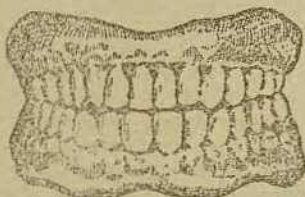
No cal dir que tothom està frisós
per saber qui és aquest descarat apre-
nent de plomifer. Ja us ho diré, però
breument, perquè les dones no ho sa-
piguen. Es tracta d'un que no és ne-
gre, ros, ni blanc; tampoc baix, alt,
ni mitjà; magre sec, de cap manera
cal pensar-hi. Vise al carrer que ha-
lito. Per acabar d'entendre'm, sols us
diré que sóc en...

QUEL

DES DE TORTOSA

El «Reus Deportiu», pel que es veu
vol acaparar-nos tots els millors ju-
gadors que tenim, puix en Ferrà i
l'Orta han d'anar-hi, per tal de pro-
var-los. Els desitgem molta sort.

Aquesta setmana el tema de totes
les converses és l'aposta original en-
tre en Rompe i en Williams. Aquest,

INSTITUT DENTAL

Dentadura completa 200 pessetes
Dents d'or 30 »

DIPUTACIÓ, 222 (xanfrà a Aribau)

Parboromentol

Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blanor de les dents

fent honor al nom, vol córrer (?). Hem! Dic, prendre part a la cursa «William Tarín», que haurà passat per la nostra ciutat aquest diumenge. Com sigui que aital aposta és que el routier arribarà fins aquí, esperem que amb l'ajut d'autos, motos, carretons, etc., aquest minyó haurà arribat tres dies després, rebent els aplaudiments dignes de la seva feta! Ei! Això si arribava a portar-se a cap aquesta aposta... Nosaltres els acompanyem en el sentiment...

Dues reunions entre les dues Juntes? I, segons sembla, ja s'han posat d'acord. Tot sigui en bé de l'esport. Amén.

Pronostiquem que el primer d'arribar aquí a Tortosa haurà estat... el de davant, i l'últim serà el «periodista», *cómo no!*, Rompo, que seguirà la cursa una estona a peu i l'altra caminant.

Hi ha un jove que va cridant molt. Li recomanem la calma, a l'ensems que el millor que pot fer és pagar... S'entén, joven?

Bé, prou per avui, car les mongetes em demanen.

PASTISSET I C.^a

DES DE BARCELONA PER GIRONA COMUNICAT OBERT

(Hi hem posat una pòlissa de 15 cèntims, amb l'escut del nostre País del Sidral, i diu):

«Honorable senyor i caríssim amic Ràdio-Llauna: Reunit el Conclave en sessió extraordinària, sota la presidència del barbut Dova; enterat de la seva inacabable lletania, i en vista dels esdeveniments que s'apropen, car actualment sols hem pogut veure sarranys en les pinedes dels voltants que freqüentem en els nostres passeigs,

Hem acordat:

Primer. Suspendre de sou i sotmetre a vuit dies de pessigolles i pestilències l'encarregat de la secció «De tot Catalunya», per haver inserit crò-

CALLICIDA
DEL DR. PIZA
VLLS de POLL, DURICIS, VERRUGUES
Tub 1/25. VENDA PLÇA P. M. G. FARRUJIA

niques tendencioses, encara que reconeixem la seva bona fe, en no armar bullits.

Segon. Prohibir que sigui usada cap firma imitació de la inventada per vostè, que comenci per Ràdio i acabi per Llauna.

Tercer. Remetre un paquet de cotó i una ampolla d'arnica al senyor Escuder perquè acabi bé el campionat, que començarà aviat, i es curi dels atropells dels «indígenes». (El senyor Ràdio-Llauna encara és l'hora que ha de rebre cap mastegot.)

Quart. Sentar el precedent de no permetre que un corresponsal escrigui d'un altre, sense que entre equips de qualsevol esport de les respectives poblacions s'hagi fet algun match.

Cinquè. Regalar un trabuc al nostre corresponsal Ràdio-Llauna per la seva defensa personal en les terres de la «Selva» de Catalunya.

**Sombreros
Gorres-Boines**

Sempre el més nou
i a preus limitats

La Sombrereria de tots
4, Ronda Universitat, 4, tenda

Sisè. Enviar dos homes de força amb porres de goma, com les que portaran els municipals gironins, per defensa del nostre actiu corresponsal.

La qual cosa tenim el gust de comunicar-vos-ho, bo i desitjant-vos que l'efervescència continuï en el vostre cos sidralista.

EL CONCLAVE

País del Sidral, 26 setembre 1927.

DES DE VILANOVA

No sabem que per escriure les ressenyes dels partits es s'haguessin de saber les característiques personals dels familiars dels jugadors. Davant d'allò del *senyor obeso*, ja estem veient que el dia menys pensat sortirà el *senyor Esteban del Vendrell*, referint-se al pare de l'Altés, el simpàtic mariner, al·ludint al pare d'en Rovira; fer «xistosos» tan dolents com el que a l'equip hi ha un jugador que és un hueso difícil de roer, el hueso Ber-

L'únic substitut del Xampany és el VIVENT

trán; parlar de les candelas d'en Baldrís el dia que estigui encostat; comparacions entre la batalla de l'Alai i l'equipier que porta aquest cognom, fent-nos sabedors que és tan inexpugnable com els famosos murs d'aquella històrica població; semblances entre jugadors, com, per exemple, la diferència que hi ha entre l'inter-esquerre de l'Associació i l'extrem-dret de l'«Espanola» (Olaria-gil) i comunicar-nos que, després d'una jugada d'en Roca (*fuerte como su idem*), hasta su nena, que se hallaba en brazos de sus abuelos, hizo bull-manitas, asociándose inconscientemente a la ovaciona que el público tributó a su padre (1). Després de veure que els professionals anglesos són unes *pepes* al nostre costat, nosaltres ens falta que ens facin perdre la riveta amb desxifrar qui podrà ser Fulano, el *senyor obeso*, per exemple.

—Això no pot continuar—cridant als més capacitats, i l'Angel que els examini davant les pissarres de l'Àneu. Potser si podem aconseguir que a cada partit n'hi hagi un de *blent*, evitem tots aquests conflictes.

Tindran alguna analogia aquestes paraules que varem sentir de boca d'un directiu, amb la crisi d'arbitratge que hi ha actualment a l'Associació?

Ja havem perdut! I precisament he hagut d'ésser una selecció la que ha posat un entrebanc a la tanda continuada de victòries. Però... vols dir que els jugadors no empraren la mateixa tàctica que en el partit contra la «U. E. de Vilafranca»? L'empenta de lluitar amb grans equips fa fer el desmenjat en partits de poca importància, que, podent guanyar-se, es perdien. Y no hay enemigo pequeño, que diu el refrà.

MULEY KAN-BO

DES DE MANRESA

Tarde de sol y de corrida. Tipos flamencos y castizos, con un cordobés tocados, encaminanse garbosos a la fiesta nacional.

CICLES: ACCES-
SORIS: ESPORTS

A. SANROMA
BALMES, 62
TELÉFON 1447-A
Barcelona

Alborotando el cortijo,
entre solé i y afuera, maleta i,
gritan a coro, excitados
cual fanático enragé
pide al árbitro: «¡penal!»

El socio abans preferia
un orsai o bien un gol.
A la afición hoy engresca
un buen quite y un farol.

Vibran airozas las notas
de un paso-doble torero.
Sin coleta y sin montera
van los diestros a la plaza
montados en jardinera,
que arrastran enjaezados
dos pencos de pura raza.

Ufanosos y gallardos
lucen trajes de oropel.
Temblando y petando de dents
de canguelo y medio muertos,
saludan molt amatents
y les van tomando el pèl.

Mansoi sale del toril
ganado de Paco Tilla.
Los diestros, que no están por brocs
de cap saltan la barrera;
y el público, al verles grocs,
sin gota de sang torera,
plé a crits les den morcilla.

Silbas y voces el espacio atruenan
en airadas protestas, a la faena cruel.
«¡la cárcel!», gritan al pobre torero,
que es Fabrillo el ilupia o el loco Ma-
[nel.

Y olvidado del futbol,
pugiendo mansamente,
sigue el socio neciamente
leyendo *La Lidia* de panza al sol.
DON VERDUR.

DES DE VICH

Uns quants parroquians del camp
del «Vic F. C.» han acordat obrir un
concurs per a poder desxifrar d'una
manera aproximada una nota dels
programes del dia 4.

Els premis seran: una estilogràfica
marca «Corresponsal» i un llibret ex-
plicatiu de tots els noms tècnics que
es poden donar a un «xuto», des del
canonazo hasta fusilazo.

Pleus d'hidalguita i desinterès, els
donants, desconfiant de la cultura dels
de la casa en aquest certamen, tam-
bé hi admeten els veïns.

La nova que la Federació havia am-
pliat el nostre grup, incloent-hi el «E.
C. Mollet», ha causat gran alegria a
tot l'element esportiu de la comarca,
perquè ens recordem de les seves bo-
nes exhibicions esportives que havia
efectuat en el nostre camp.

Ara esperem dels de Mollet que es
deixin córrer aquella faula del gos a
la xarxa, que sols serveix per a refe-
dar les bones relacions, que ara més

que mai han d'estar més estretes, per-
què l'enemic serà més poderós que el
«Caldesa». (R. I. P.)

Diuenge ens visità un equip del
«Sans» amb el nom de reserva, però,
tant si era reserva com un quart
equip, ens va apallissar de mala ma-
nera, degut a la mala composició dels
de la casa.

Directius, deixeu-vos de proves i no
toqueu en Ripoll de la defensa; en-
cara que petit, té... dallonses, que
és allò que convé en futbol.

ARRECONAT

EL MÉS BEN SITUAT LA MILLOR CUINA

COBERTS 10.50, INCLÒS FUNICULAR
BANQUETS

DES DE RIPOLLET

PRESENTACIÓ

Sóc l'home del garrot, ésser invi-
sible, impalpable i xafarder, a qui
ningú no coneix ni sap on para. Ta-
faner de mena i xerraire de naixe-
ment, estic disposat, garrot en mà,
a dir les veritats del futbol casolà i
prendre el pèl al directiu que, fent
el viu, ens vulgui encolomar morts.

En Peret s'alaba i diu a qui vol
escoltar-lo, que hi ha una administra-
ció a la nostra entitat (gràcies a ell)
com mai no hi havia estat, i que l'es-

tat de la caixa és més formós i bri-
llant que la closca d'en Jaume el re-
cader en dia de sol. Ara aquells se-
nyors que s'asseuen a la taula del cos-
tat del taulell tenen la paraula.

En Ximenes, sempre promet cigars
als jugadors, si guanyen, i després no
ho compleix. Home, es pot ésser pa-
vero, però assemblar-te a don Pedro,
en jamés de los jamases.

Proposem que per entrenar el nos-
tre equip per al proper campionat, es
faci venir, no reparant en gastos ni
sacrificis de cap mena, el «Gratallops»
o el «Masquefa». Estem tan acostu-
mats de veure equips bons pel nostre
camp i en crows de la xocolata, que
una mica de variació no vindria del
tot malament. I si tan bé volen fer
les coses, anunciant que ve el «Mas-
quefa» reforçat amb sis jugadors del
primer del «Badalona», com per la
festa major, som al cap del carrer.
Eh, senyor Pera? Són tan anyells els
socis!... Ha, ha, ha!...

L'HOMME DEL GARROT

DES DE ST. FELIU DE LLOBREGAT

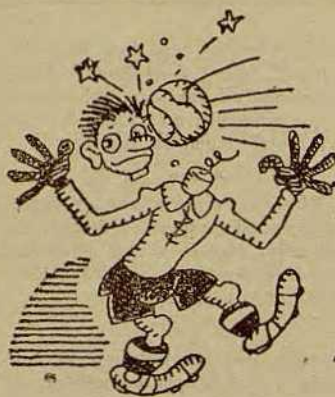
Les herències no poden perdre's,
això vol dir que si un té pessetes i
les tira, un altre en diu bé (parlo
bé), i així res d'estrany que la cua
de rata que servia de ploma a «La
Mainudera», a en «Jon», els «Tres»
i «El que subscriu» hagi vingut a
les meves mans embolcallada amb
una pell de bacallà i amb unes ins-
truccions maquiavèliques, per les
quals se'm recomana animar els
sidralistes d'aquest poble, que sem-
bla hagin quedat mig tontos amb
la marranada que els han fet el pre-
sident d'aquell Club de Sant Just,
que juga de caritats, i els jugadors
del «Santfeliuenc», que han fugit
per anar a fer-se un tip d'arròs amb
pedres de riera.

Animeu-vos, sidralistes, que la pro-
pera setmana sabreu els treballs d'en
Madulcell per a poder jugar i trepit-
jar els Clubs de Promoció, els ridícul
que feia a la F. Atlètica.

Vos adverteixo unna cosa, pels ju-
gador que han fet el salt no hi hau-
rà res, perquè encara que n'hi hagi
que s'afaitin, no vol pas dir que tin-
guin pèl, esperarem que hagin cres-
cut, perquè per ara no fan cap falta.

Prepareu, doncs, sidralistes, 15 cen-
timets, encara que portin barba, per
comprar el XUT! de la setmana que
ve, i si vos sobrava alguna peça de
cinc, envieu-la al senyor X. de Sant
Just, que podrà pagar algun deute
que té amb algun senyor que li arre-
glava ço de la F. C. de C. de Futbol.

TRAS-TRAS

XUTS

A l'escaparata de can Clausolles es troba exposat l'aparell construït, segons plànol, per evitar que en Sastre cuigui tan sovint de cul a terra.

L'aparell té la forma d'un escambell, amb una molla, que va aplicat a la part del darrera.

En cas que el dia de les proves dongui resultats satisfactoris, en Carulla se'n farà construir un de semblant, però més complicat, car portarà molles a la panxa i clatell.

Ja era hora que la mecànica servís de quelcom al futbol.

En Cabedo, en Llumà i l'Estruch han fundat l'Institut d'Expansió Futbolística i Defensa de la Vellesa i enenara reforcen el «Sabadell» en molts partits de compromís.

Això ha fet renàixer les esperances dels que ja pentinen cabells i barba blancs i s'espera que el dia menys pensat reapareixeran els antediluvians Cabané, Sans, Monistrol, etc.

El futbol, amb el temps ha d'acabar essent l'esport reservat a les persones d'edat.

En Pedrol s'entrena de valent i no tardarem gaire a veure'l jugar.

El notable interior del «Barça» i ex-extrem del «Terrassa» es mostra confiadíssim i diu que ja no es sent de la lesió que sofrí el dia del partit «Barcelona»-«València».

No celebrem i fem vots perquè

CALLICIDAMASÓ-ARUM
1 PIS FRSC
ESPECÍFICS Y FARMACIA
Dr. NADAL BL CANALETAS I

pugui jugar amb les mateixes facultats d'abans.

El «Real Madrid» ha comprat un porter negre que li diuen «Perico» i la temporada vinent el lluirà en els seus rengles.

El seu nom veritable és el d'Ignasi Hernández i fins avui s'havia distingit com a mascota del «Club Havana».

Felicitem el «R. Madrid» per la seva embetumada adquisició i li desitgem que li resulti un Zamora tenyit.

CARRER JAUME I, 11

Per a referenciar ço que diem de l'adquisició d'un porter negre pel «R. Madrid», retallem d'un diari de L'Havana:

«Pero bueno... Te das cuenta de lo que significa Perico metido de lleno en la Corte?... ¿Acaso no te dan ganas de saltar y comprarte cuantos periódicos se publican en España para algún día ver convertida en hermosa realidad tus ensueños?... Fíjate... Un día cuando menos lo esperes leerás: «Perico defendiendo la portería del Real Madrid salvó la tarde...» «Han vencido los iberos en los juegos olímpicos de Atenas, Petrogrado, Barcelona, París o Londres.»

«Adiós, Perico, y que la felicidad te haga su víctima... Un estrechón

de mano a tu descubridor, a Paco Bru...»

S'admeten felicitacions.

També s'admeten bonos de treball.

«Barcelona-Irún», 6 a 3.

«Sans-Irún», 4 a 1.

«Gimnàstic-Atlètic de Bilbao», 5 a 1.

L'engrescament dels socis blaugrana ha sofert un gred contratemps.

El seu resultat, vist els altres no té res d'extraordinari.

La temporada comença amb una pluja de gols que fa fredat.

Després dels resultats apuntats més amunt, s'hi ha d'afegir el de Sabadell.

«Sabadell», 6; «Terrassa», 4.

Enguany els encarregats dels marcadors hauran de demanar augment de sou.

Els de El Liberal, de Madrid, parlant d'en Zamora, al que deixen a una considerable alçada sobre el nivell del mar, li diuen el peliculero. Els de «A B C li diuen el mágico».

En La Riva ja es preveu un altre intent d'augment de sou.

El «Barça» va tenir la gentilesa d'oferir la «Reial Unió d'Irún» al «Manresa», per tal de jugar un partit el dia 25. Però com que va passar una cosa si fa o no fa com

CICLES MOTOS ESPORTS
J. Benedit
ARAGÓ 270
BARCELONA

per la festa major de l'esmentada ciutat, tractant de fer-hi anar el primer del «Barça», els aficionats manresans, que ja tenien l'«Irún» mig coll avall, s'han hagut de quedar amb les ganes.

Els acompanyem en el sentiment.

En un descans de la revista del «Nou», el senyor Cabot parlava amb un altre ex-federatiu i un jove. De cop, l'ex-federatiu va treure el XUT! de la butxaca i el senyor Cabot va obrir-lo, dirigint de cop la seva activitat cap a les «Federacionades».

—No parlen de vostè—intervingué, amatent, l'exo.

—Oh! Ja ho suposo. Gairebé m'han oblidat per complet—respongué l'interpel·lat.

I nosaltres, perquè vegin que no és pas ben bé veritat, hem decidit fer-ho constar.

S'ha repetit el cas. A Olot, en Zamora, empipat perquè l'equip que ell reforçava perdia, va decidir deixar la porta i es posà davanter-centre. Com que això no és pas la primera vegada que passa i els botins ja n'havien sentit parlar, li dedicaren unes quantes xiulades i s'hi posaren bé, disposats a passar-se una bona estona disfrutant de valent.

Espectacles així no en passen sempre.

La polèmica que per qüestió de natiuació han armat en Cruells des del Baül i en Basté des de La Noche, és de les coses distretes que hem vist. A darrera dels campionats de Bolònia, els esmentats senyors ho han aprofitat per dir-se'n quatre de fresques i treure's els drapets al sol que és un gust.

Res, que ni un ple a la Federació.

A Manresa s'ha repetit el trist i lamentable espectacle de celebrar una cursa de braus un diumenge.

RESTAURANT DEL PARC

BANQUETS

Direcció CARBÓ

Immòrtables condicions de preu

a la tarda al camp de futbol del Pujolet, mentre els elements del primer equip reposen.

Per un fi, per més benèfic que sigui, que no els seria igual a un camp de futbol fer-hi un partit de futbol?

En Sami va confessar públicament que el XUT! és el rotatiu més ben informat del món, ja que ha encertat en dir que abans del maig té el propòsit fet de casar-se.

Davant d'un cas de simpatia tan grandios, no podem per menys d'anar a la recíproca, desitjant-li tota mena de felicitats.

FRICOT

COMPLETA L'AFAITAT

En Martí, del «Sabadell», s'ha comprat un auto. I, per celebrar-ho, el senyor Pes Fort Studebaker va obsequiar unes distingides amistats a sopar en un restaurant de Barcelona, i després a admirar les gentils figures de les no menys gentils damiselles que surten en una revista del Paral·lel.

Ara figurin-se en Martí com devia pagar!

LA LOTERIA DE LA SORT

Rambla de les Flors, número 12. Extens assortit en bitllets per al sorteig 11 d'octubre a 25 pessetes el dècim. Premi gros: 2.000.000 de pessetes.

L'«Espanol» ha estat de sort engany: li marxa en Mauri, que per cert estava lesionat i adquireix l'Estrada, que va molt a l'hora, en unes condicions força favorables. Ha marxat en Yurrita, i en Co-

mas l'ha fet oblidar tot seguit i per fi, amb la retirada de l'Ola-riaga, en Ventoldrà ha demostrat que és un excellent extrem-dreta.

I encara que això no agradi molt als onze mil, ho fem constar perquè cassos així no es veuen cada dia.

I a l'ensem, perquè no agafi desprevinguts els que acostumen a fer prometenques...

El «Gimnàstic», de Tarragona, i el «Lleida» juguen amb l'«Atlètic», de Bilbao, el «Sans» amb l'«Irún», igual que el «Barça».

I el bon soci blau-grana es desespera perquè ara ja no pot «apatar» als de fora.

Ja que els encontres interregionals estan a l'alcanc de totes les taquilles.

S'han acabat aquelles previsions dels nortenyis!

Els d'El Diluvio diuen que *re-sueltas ciertas diferencias* entre la Junta del «C. E. Manresa» i «Corrons», aquest tornarà a jugar.

Ens agradaria saber a quant puguen aquestes «diferencias»...

El «Gimnàstic», de Tarragona, ha clavat una monumental panadeta a l'«Atlètic» bilbaí.

El que demostra que al grup «A» hi poden tenir lloc molts que no hi són, car avui en dia és limitat per la nostra importància futbolística.

Els que mangoneixen haurien de fixar-se més en aquestes qüestions, que en tractar de begudes i caramels...

Els del «Sabadell», seguint la ceba de cada any, cercant mig-centre, arreconant en Debesa, han provat el veterà Llumà, que no ha recordat pas pretèrites actuacions.

I no seria d'estranyar, que seguint també el costum de tots els anys, jugués en Debesa de mig-centre.

El costum és llei!

Molts federatius, bo i fragant-se les mans, diuen que enguany les

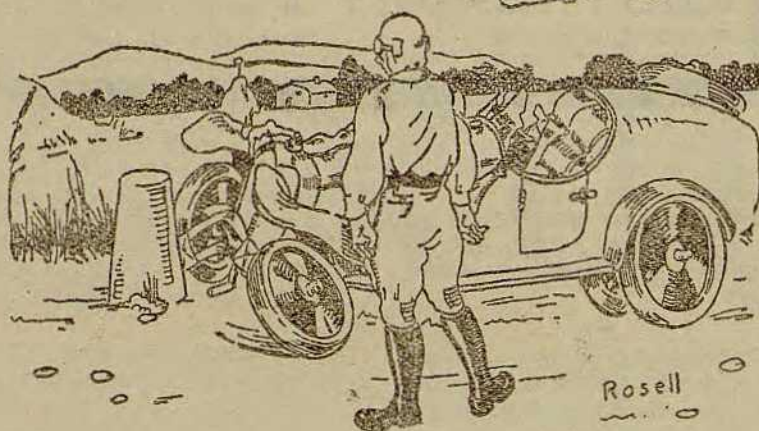
SENYORES

Els més elegants models per a vestits de casa carrer, soirées, dols, abrics. nenes i àdhuc roba blanca són els de la revista popular mensual,

LA FEMME ELEGANTE

Més de 100 models a cada número

Val 1'50 pessetes a totes les llibreries i quioscos de diaris

—Menys mal que és un guardarrodes; si arriba a ésser un guarda-persones!

relacions entre la Federació i el Col·legi seran molt cordials.

Analitzem, doncs: A la «Fede», tots barcelonistes, i al Col·legi ha pujat una nova directiva d'incondicionals blau-grana.

Com discrepar si tots són uns?

A la Federació tots tenen poques paraules amb el delegat de l'«Espanyol».

En Serramalera entra, seu a un recó, escolta i no diu res.

Quina en maquina?, pensen tots intrigats.

I al millor és falta d'oratória...

Els socis del «Barça», cada vegada que en Sastre feia una bona jugada, l'aplaudien frenèticament.

A nosaltres ens va estranyar aquell entusiasme i preguntàrem a uns quants:

—No en fan pas un gra massa?

—Es que amb en Sastre hi tenim un deute. Qui és que no té un deute amb un sastre? Ara, que amb el nostre no hem pogut mai sardar aplaudint-lo.

Podrà discutir-se el «Barça». El que no es discuteix són els receptors i arreglos de Ràdio fets per R. E. M. (Codina i Farriols): Balmes, 126.

Els del «Sans», que mai no estan contents, ja comencen a trobar defectes a Pala Carpio-Gallart.

Que si tenen por, que si no entren, que si són massa tendres...

El motiu ja no els hi treu ningú.

Els diuen: l'ala de colomí.

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tangananí: Jaume I, 3.

El benamèrit, ex-llogotís i ex-castellonense Lapena ha tornat en busca de nuevas aventuras, convençut que no hay extremo para él.

S'ha ofert a prova a diversos clubs del grup «A»; però no ha convençut.

De moment està d'interino al «Martinenca».

Per aquest ascens no valia Lapena de moure's del «Castelló».

La redacció de l'«Esport Català», reforçada per l'Aimamí, passa a La Nau.

La pèrdua de l'Aimamí entre els lectors romàntic-deportius serà tan sentida com la de Lluís de Val, «el rey del folletín».

De La Noche del dissabte, plantant de l'equip que presentaria l'«Europa» l'endemà:

«Este club, salvo la alineación de Alcázar, que sigue lesionado, presentará su primer equipo completo, integrado por Florenza, Sastre, Alcoriza, Gámez, Arnau, Sastre, Arocha y Parera.»

Vet ací un equip de pocs i no avinguts; però que a la Junta de l'«Europa» li hauria plagut.

Esperem que a l'octubre del proper any amb la nova rotativa això no succeirà.

Si ho arriben a publicar en les pàgines de los miércoles ens hauríem cregut que era una demostració de frivolidad, amabilidad i elegancia.

Després d'aquesta victòria, s'imposa la propaganda americana, amb motiu del primer partit de campionat.

«Europa-Barcelonaa»?

»Va a celebrarse la tan discutida revancha?

»Dónde? cuándo? cómo? digan!

I unes gasetilles que diguin:

«Podrá el «Barcelonaa» tomar el desquite, o los propietarios del campo querrán cobrar el alquiler del mes de octubre?»

Si la propaganda es fa amb estil aquell dia davant del ple, Fontanet es fregarà les mans de satisfacció.

En Carulla el diumenge es va passar la tarda en una llotja de camp de l'«Europa» vestit de blau-grana i amb una tovallola embolicada al coll esperant que en Sastre fes figa per substituir-lo.

Però en Sancho es va aguantar ferm i en Carulla es veié obligat a fer d'espectador.

MATERIAS PER ARTISTES

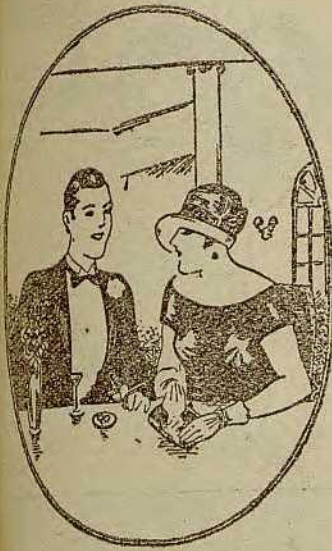
Colors, Teles, Pinzells, Llapiços, Paletes, Cavallets i tota cosa referent a l'Art ho trobareu de qualitat immillorable i a preus reduïts a la casa

MIQUEL HORTA

Carrer de Ribiñó, 7 :: Telèfon 1003

Durant els mesos d'istiu i com a reclamament
TUBS DE COLOR A L'OLI A 0'40 PTES

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

—Sí, noia, ara sóc l'home més feliç de la terra... Vaig aprendre la carrera del comerç a la millor Acadèmia de Barcelona: can Claret, Fernando, 24 i 26, 2.º, i ara trec el profit d'aquells estudis.

I el que ens demostra que en Carulla només hi era per substituir en Sancho, és que en retirar-se en Walter, en Ponsà passà al seu lloc i per cobrir el d'en Ponsà sentí l'Elies.

No el profeta, no, el de Sant Boi.

El federatiu radio-escucha encara no s'ha tret l'espant que tingué el dia que va veure que per el partit «Catalunya-Centre», en Sami rebia mil trescentes satisfaccions.

Ens fem càrrec de l'espant, car és radio-escuchas ja sabem que s'ha de bona fe.

La innocència és la mare de totes les virtuts, però les filles la maten a disgustos.

A en Zamora sovint n'hi passen. En el receptor de R. E. M. (Codina i Farriols) només passa el que és gol.

Balmes, 126.

Sota les tribunes del camp de l'«Europa» hi ha les calderes que escalfen l'aigua de les banyeres.

El diumenge sortia un fum que tot ho empestava.

En el moment de cometre un faldà l'Elies, un soci va botar ca-

ragolant un parell de renecs.

—Em cremo!— cridava.— Em cremo!

—Home, no n'hi ha per tant— li va dir un acomodador.—L'Elies no ho ha fet amb intenció.

—Es que em cremo el cul!— va cridar indignat, ensenyant les calces socarrimades.

Aleshores, l'acomodador va caure del burro.

Sortosament no es va fer mal.

En Carpio del «Sans» no va jugar diumenge degut que ha arrellegat icterícia, o sigui, allò que parlant claret en diuen «el fel sobreixit».

En lloc d'ell, hi havia en Torredelfot, del segon, que féu un partidàs enormíssim.

Pel que pogués ésser, diumenge vinent tot allò de la sofregimenta ja haurà passat a millor vida.

Reunits en consulta, els metges del «Barça» acordaren que en Sami reposés dos mesos almenys.

En aquella casa les decisions facultatives s'acaten que és un gust.

Ara resulta que en Sastre el dia de l'«Irún» va fer un partit magnífic.

Ho sentim per l'Aguirre i pels seleccionadors que l'han tret de l'equip català.

Ens han tornat a assegurar que les gestions prop del «Real Star» de París, per tal que vingui aquí, van per bon cam.

Ens alegrem.

L'Homs del «Manresa» es retira definitivament del futbol.

Donada la importància futbolís-

tica de l'esmentat davanter, que en els seus bons temps jugà amb els millors equips catalans, sembla que s'ha parlat de fer-li un partit d'homenatge i despedida.

Estarem a l'aguait.

Per a demostrar que esteu al tanto de la Ràdio, recomaneu i parieu de R. E. M. (Codina i Farriols): Balmes, 126.

El «Badalona», el «Terrassa» i el «Gràcia» han dit que enguany, abans de quedar a la cua, seran capaços de fer un estropici.

La Catedral de Les Corts trontolla!

Que cap geperut no es veu el gep, és molt vell això. I per a confirmar-ho, comparin la panadera que en Meléndez clavà a en Brunet perquè actuà d'starter i les actuacions d'en Meléndez en aquest càrrec.

Ai, l'as!

b' hora del correu

K. Amell. — Li agraim com si ens hagués enviat un plat de llomillo amb mongetes. Encaixi, que per vostè sentim una debilitat.

Taty. — S'aprofita quelcom.

Llana. — El seu article, retocat, canviant un xic la forma, posant-hi una dotzena d'h i afegint-hi unes quantes frases que tinguessin gràcia seria un article de luxe. Tal com està no ens serveix ni per embolicar l'esmorzar d'en Tifeta.

R. A. T.

«Uzcudun és el campeón de la máxima garrotada dadle pues una palmada con todo corazón.»

Nosaltres li donaríem la palmada a condició que vostè rebés la máxima garrotada al mig del cap com a premi a l'esforç cerebral que representa escriure uns versos tan inspirats.

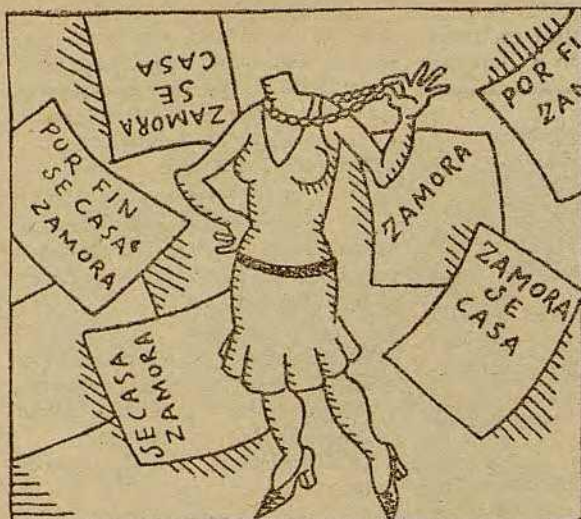
Apart que el mal de l'Uzcudun no vol soroll.

X. Y. Z. — Les xafarderies estan bé. De les cinc en van quatre i un fragment. Diguem les quatre parts de cinc.

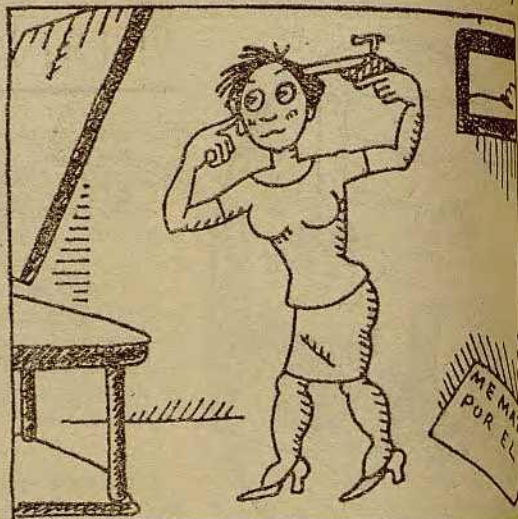
Descansen al cove els originals enviats pels anti-escriptors senyors Barretina; J. S. (Olot); Magarrinyes; Innocent Maquiavèlic, i Joan de Can Taps. Pregueu per ells.

(Resta un joc de cartes per contestar.)

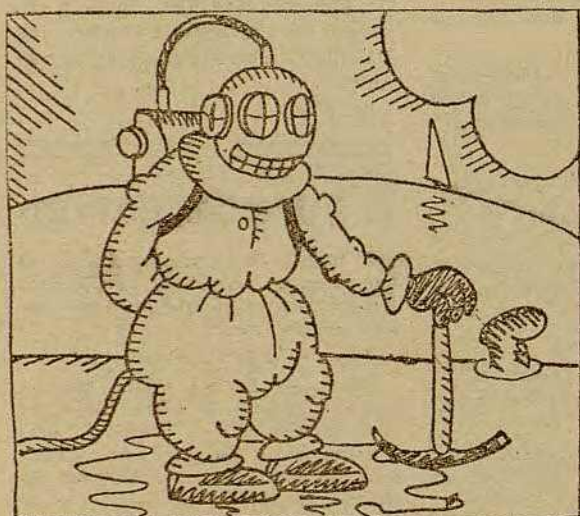
POR FIN SE CASA ZAMORA (consecuencias trágicas)

La niña Mari Josefa,
que al saber el casamiento,
llegó a perder la cabeza.

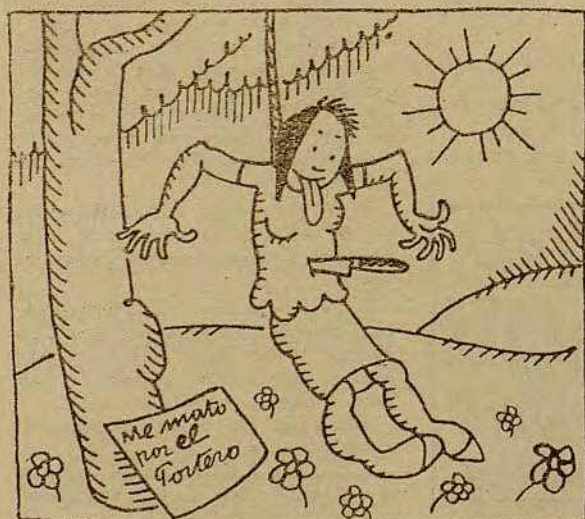
Apunte del natural
en el momento en que Emilia
se horadó el occipital.

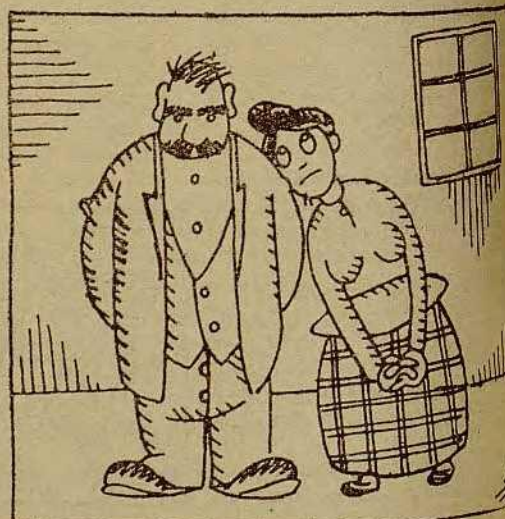
El nadador Saladrigas
que en menos de tres segundos
salvó a quince suicidas.

Marichu Glori Postius
que en un raptó de locura
tragó un litro de llexiu.

Triste i horroroso fin
que segó la lozanía
de la arrogante Pylín.

de las victimas precoces
en su dolor entregados.
Los padres desconsolados